

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν ἐν τῇ χώρῳ ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'—Τόμ. 11"

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουνίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 24

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΙΝΑΝΘΗΣ

Ἀπὸ δλους τοὺς Κινέζους τῆς Κίνας, ὁ πῖθ εὐτυχισμένος ἦτον μιά φορά ὁ Πε-κα-ὸ, ὁ μονάρχικος υἱὸς τοῦ μανδαρινου Τσου-σιν Πλουτή, δόξα καὶ τιμὴς, ὅλα τοῦ κόσμου τὰ ἀγαθὰ, τὰ εἶχεν εὐρῆ ἀπὸ τὴν κούνια του αὐτοῦ ὁ νέος· καὶ κοντὰ στὰ ἄλλα, ἦτο ἀρραβωνισμένος μετὰ τὴν Λινάνθη, τὴν πλέον εὐμορφὴ καὶ χαριτωμένη καὶ καλὴ Κινεζοπούλα, πῶ ἔμορφετε νὰ φαντασθῆτε.

Εἰς τὴν Κίαν πέρνει ὁ ἄνδρας τὴν γυναῖκα, χωρὶς νὰ γνωρίζωνται ἀπὸ πρὶν. Ὁ Πε-κα-ὸ ὅμως ἐγνώριζε τὴν Λινάνθη, διότι ἦτο ἐξαδέλφη του, καὶ τὴν ἀγκυλοῦσε μετὰ τὴν καρδίαν του.

Διὰ νὰ τοὺς στεφανώσουν, δὲν ἐπερίμεναν ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃ δεκαπέντε χρόνων ἡ Λινάνθη καὶ δεκαοκτὼ ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς· ἐπλησίαζεν ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιχὴ, καὶ ἡ καλὴ κυρία Σαν-Λιού ἐρραβε καὶ ὅλας τὸ χρυσοκέντητο νυφικὸ φόρεμα τῆς κόρης τῆς.

Ἄλλὰ τί μένει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον βέβαιον καὶ σταθερὸν;... Ἐξαφνα ὁ Τσου-σιν ἐπέσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἔχασε τὸ ἀξίωμα του, τὰ κτήματα του κατεσχέθησαν, καὶ ὁ καλ-μέλιος ὁ μανδαρινὸς ἀπὸ τὴν πικραν τοῦ ἀπέθανε.

Ἐμεινε λοιπὸν ὁ Πε-κα-ὸ ὄρφανὸς καὶ πτωχὸς μαζί. Τὸ πρῶτ ἦτο πλουσιοπάιδος, καὶ τὸ βράδου του εἶχαν διώξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι των, χωρὶς ἄλλην περιουσίαν παρὰ μόνον τὰ ὠραία του ροῦχα που ἐφορούσε.

Ἐτρέψε καταλυπημένος εἰς τοῦ θεοῦ του, ὅπου τὸν ἐδέχθησεν μετὰ πολλὴν συμπάθειαν. Ἄλλὰ, ὅταν ἔφερε τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου του, ὁ Σαν-Λιού τοῦ εἶπε καθαρὰ ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συλλογιζέται τὴν Λινάνθη.

Ἐγίνεν ἔξω φρενὸν ὁ Πε-κα-ὸ. οὔτε τέχνην οὔτε ἐπιστήμην. Ἡ κυρία Σαν-Λιού, ἡ σεβαστὴ σου θεία, θά σου δώσῃ, νὰ το καταλάβῃς· εἶνε πρακτικὴ γυναῖκα, καὶ γνωρίζει τὸν κόσμον· σὲ ἀφίνω μαζί τῆς... Ἡ θεία ἄρρησε πρῶτα τὸν ἀνεψιὸν τῆς νὰ ἐξθυμῆν μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τὰ παραπονετικὰ λόγια, καὶ ὕστερα εἶπε: Ἐγίνεν ἔξω φρενὸν ὁ Πε-κα-ὸ.

—Λοιπὸν, ἐφώνησε, μετὰ περιφροσύνην;... Δὲν μου μένει πλέον παρὰ νὰ πεθάνω! Εἶπε καὶ ἄλλα τὰ ὅποια παραλείπω, ἀλλὰ ὁ γέρον Κινέζος ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ ταρῶνθῃ: — Ἀνεψιέ μου, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ πολύ, δι' αὐτὸ σοῦ συντρίβω τὴν καρδίαν. Πίστευσέ με· τώρα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐτυχῆσῃς μετὰ τὴν Λινάνθη. Δὲν ἔχεις περιουσίαν, δὲν γνωρίζεις

—Πε-κα-ὸ, διὰ νὰ εὐτυχῆσῃ ἡ οἰκογένειά σου πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ καθημερινὸ τῆς. Σ' ἀρέσει νὰ βλέπῃς τὴν γυναῖκα σου μετὰ κουρέλια ἢ τὰ παιδιὰ σου νὰ κλαῖνε ἀπὸ τὴν πείνα; Πρὸς τὸ παρόν, παιδί μου, ἐσὺ δὲν ἔχεις γιὰ νὰ ζήσης μόνος σου· καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἰδῆς τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιὰ σου νὰ ζητιανεύουν...

Ὁ Πε-κα-ὸ ἐγύριζε σὺν κολασμένη ψυχῇ μέσα στοὺς δρόμους τοῦ Πεκίνου· ποῦ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴν νύκτα;— Ἄλλοι μόνον! οὔτε ὁ ἴδιος τὸ ἤξευρε! Ἐβγήκεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐστράθηξε κατὰ τὸν ποταμὸν, εἶδε μιά βάρκα δεμένη, καὶ ἐτρέπωσε μέσα ὡς πού νὰ ζημερώσῃ, διότι ἀπὸ τὴν λύπην του ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῆ.

Δὲν ἐκοιμήθη, ἀλλὰ ἐκάθησε καὶ ἐσυλλογίσθη. Τὸ πρῶτ, ὁ Πε-κα-ὸ ἦτον ἀποφασισμένος νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. —Ναί, μὰ τί εἶδους ἐργασίαν;— Δύσκολος ἦτον ἡ ἀπάντησις.

Ἄχ! ἂν ἤκουε τὸν πατέρα του, τώρα θά εἶχε τὸ ἀπολυτήριόν του. Ἄλλὰ τότε, εἶχε νομίσει, ὁ ἀνόητος, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ μανδαρινου δὲν εἶνε ἀναγκῆ νὰ μελετᾷ, ἀλλὰ νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ ἡσυχάζῃ. Τί εἶχε μάθῃ, νομίζετε; Νὰ παίζῃ βόλους, μπάλλες καὶ ἀετούς, νὰ τρέχῃ μετὰ τὰ ξυλοπόδαρα καὶ νὰ κἀν τὸν κουτσὸ νὰ πίνῃ τσιγάρο καὶ τσάι· νὰ φαρεῦν γαρίδες μετὰ τὴν ἀπόχην ἢ μετὰ τὰ φάρια μετὰ τὸ καλάμι. —Μετὰ αὐτὰ διασκεδάζε μιά φορά. Ἄλλὰ τώρα μετὰ αὐτὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κερδίσῃ οὔτε μιά σαπέκα (κινεζικὴ πεντάρα), οὔτε μιά φοῦχτα ρούμι... Τότε ἐσυλλογίσθη ὅτι εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ χθὲς καὶ εἶδεν ὅτι ἐπεινοῦσε... Ἐξαφνα, τοῦ ἐρχεται μιά ἰδέα. Τρέχει εἰς ἓνα σπιτάκι κρυμμένο μέσα στὰ καλάμι. Ἐκεῖ μένει μιά πτωχὴ γυναῖκα, ἡ χήρα ἐνὸς ψαρά. Αὐτὴ, πολ-

«Καθημερινῶς του ἔβλεπαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν...»

γράφουν μόνον τῶν καὶ νὰ μου στρίβουν ἀπὸ 1 φρ. διὰ τὸ ψευδώνυμον) Κυρία Τρίγχι-Τράγχι ([E] ὠραία ἡ ἐπιστολή σου... ἂν μου ἔγραφεσ συχνότερα ἢ Ἄνελπιστος Λαρά εὐρίσκαται εἰς τὸ Λουτράκι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μοῦ ἔγραφε σήμερα ὀλίγας λέξεις) Πίθηκον τοῦ Βορρέου ([E] τί νὰ σου εἶπω! αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν δίδονται καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ το δώσῃς· βιβλίον ἦτο νὰ το διαβάσῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου;) Γαῖδουράγαθον, κ.λ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Μαΐου θύλακότης εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Ἰουλίου

Ὁ γάρτος τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅποιο δὲν νὰ γράψω ἰσῆς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φρακίλους, ἂν ἕκαστος περιέχῃ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

240. Δεξιόγραφος.

Μιὰν πρῆξιεν καὶ πόλιν γερμανικὴν ἐπῆρα, τὰ ἔνωσα ἀνυπόπτως, πλὴν ὡ καλὴ μου μοῖρα! Μετὰ πλάκωσεν ἀρρωστέα, μὴ με ρωτᾷτε ποῖα, τί νὰ σας λέγω τώρα—δὲν ἔχω θεραπεία!

241. Δεξιόγραφος.

Στὴν ἀρχὴν καὶ ἀπὸ τέλος ἀνέμου Δύο γράμματα, λῦτα, ἂν βάλῃς, Ποῖαν νύμφην θὰ κἀμῃ, εἶπέ μου.

242. Μεταγραμματισμός.

Ρωτᾷς τί εἶμαι; Κόσμημα, μὰ δὲν σου λέγω [ποῖον]. Ἄλλαξ· μόνον ἂν μπορῇ; τὸ μέσον μου στοιχεῖον· Κί· ἀμέσως, ὡ τοῦ θναυματος! ἰδοὺ μ' ἐνώπιόν [σου]... Αὐτὸ, καλέ, σοῦ ἤρχετο ποτὲ στὸν στοχασμὸν σου;

243. Δημιῶδες Αἰνιγμα.

Τίποτα δὲν ἔχασε, — Μὰ χάμου τί ζητᾷς; Ἄρρωστος; δὲν φαίνεται, — Μὰ γιατί βογγάει;

244. Μοσαϊκόν.

Ὁ φονιάς, ὁ λωποδύτης, ὁ ληστής, ὁ πειρατής, Ὁ ἀλήτης, ὁ κακούργος καὶ μ' αὐτοὺς ὁ ἐμ- [πρηστής]. Ἀπὸ ἓνα γράμμα δίδουν καὶ ἐμφανίζεται εὐθὺς. Ἀρχηγὸς· τίς τῶν βερβέρων, σκληρὸς, ἄγριος, [τραχύς].

245. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀργοαῦτης.
2 1 3 1 2 6 7 8 = Συγγραφεὺς.
3 5 4 7 6 5 2 = Δένδρον.
4 5 6 5 3 2 7 8 = Ἦρωσ τῶν Τρωϊκῶν.
5 3 2 1 7 6 = Τροφή.
6 5 4 8 1 8 = Θεός.
7 1 6 7 4 2 7 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
8 2 3 2 4 1 8 = Νήσος ἑλληνικὴ.

246 248. Μεταμορφώσεις.

1.—Τὸ πῶρ διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ αἷμα
2.—Ὁ ἀργεῖος διὰ 10 μετ. νὰ γίνῃ δαίμων.
3.—Ὁ καθῶν διὰ 10 μετ. νὰ γίνῃ δρόσος.

249. Μαγικὸν ῥῆμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀναλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἓνός ῥήματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσ ἄλλας τῶσας λέξεις, ὧν τὰ δευτέρα γράμματα νὰποτελοῦν οὐσιαστικὸν παράγωγον τοῦ ῥήματος:
Σχολή, Ἰάσων, εὐγενής, αἴσιος, πόντος.

250. Τριπλῆ Μεσοστιχίς.

Τὰ τρία μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν: τὰ πρῶτα διάσημον Ρωμαῖόν, τὰ δευτέρα ἄρχαίαν πόλιν, τὰ τρίτα θεὸν τῶν Ἰνδῶν:
1, Ἀρχαία βασιλεύσα. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας

3, Μυθικὸς βασιλεὺς, 4, Τὰ δίδει ἡ Διπλάσις 5, Ἀρχαῖος βασιλεὺς, 6, Ἀρχαῖος ζωγράφος.

251. Γρήφος παραστατικὸς.
Μαθητὴ: τοῦ Σωκράτους.— Ἀνιωνμία προσωπικὴ — Ἐπιφώνημα — Θεὸς ἀρχαῖος — Σύνδεσμος διαζευκτικὸς — Ἀπαρέμματον — Ἐπίρρημα ὀρκου — Ἀρῶρον κατ' αἰτιατικὴν.

[Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω ἀσκήσεις ἐληφθησαν ἐκ τῆς βραβεύσεως συλλογῆς τῆς ΓΑΕΝΗΣ Κ. ΣΚΛΑΒΟΥ].

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13-14.

142. Ἀντιόχεια (ἀντί, ὄχι, ἄ.) — 143. Ἀκαστος. Ἀστακός. — 144. Ρέννος.

145. Γ (Ἐργασία...)

Π Δ Σ (Φιλομαθεῖς ἈΠοτέλεσμα...)

Γ Δ Δ Ο Σ (Μακεδονία Δ Ο Δ ἌΓις...)

Σ Ο Σ (Θέσος...)

Σ (Σαυτὸν...)

146 — 149. Διὰ τῶν MN: μέμνημαι, ἀμνήμων, μνημεῖον, μνήμη. — 150. ΠΗΛΙΟΝ (ἄΠῶ, ἀΠῶ, Βόλος, Ἀννίβας, Μύκονος, νίΝος.) — 151. Μῆ ψεύδου ἀλλ' ἀλήθεα. — 152. Αἱ μεγάλαί πόλεις εἶνε πολυέθοδοι. (Εἰ μέγαλ - ἐπ' ὀλ εἶν - ἐπ' ὀλ Ι - ἔξ ὀδοι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομαῖς μας λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος θῶος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀγνώστου τῶν 10 πληροῦνται ὡς θὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εἰς τὴν ἑλλοῦσαν καὶ ἀπελθοῦσαν ἐκ Βώλου Ἡ Μυροδόλον Χαραυγὴν εὐχόμεθα ταχέϊαν καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — Ἐπιφ. Παρθένου καὶ Βασιλίσσα τῶν Κυμάτων. (Δ, 68)

Γενομένην νέαν ἀρχαιεσιῶν τοῦ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Συλλόγου ὁ Ἑλληνοπαῖς, ἐξελέγησεν: Πρόεδρος Κρόκιον Κρίνον, Ἀντιπρόεδρος Γιαροῦμπης, Γραμματεὺς Δ. Β. Βαλαμῆς, Ταμίας Αἰγυπτιακῆ Μούσια, Σύμβουλος Ἀνυπόκριτος καὶ Νικόλ. Ζέλυτης. — Μηνιαία συνδρομὴ: ἐν Αἰγύπτῳ γρ. τρ. 2, ἐν Ἑλλάδι λεπτὰ 40, ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ centimes 40. — Ὁ Σύλλογος ζητεῖ ἀντιπροσώπου: οἱ βουλόμενοι ἀπευθυνθήτωσαν ὡς ἑξῆς: Mr Georges Anagnostou. Alexandrie (Egypte) (Δ, 69)

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Πρόδου» εὐχαριστεῖ τὴν Μυροδόλον Χαραυγὴν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἔδειξε ὅπως τὸ γνωρίσῃ. — Ἀηλοῦμεν ὅτι δεχόμεθα ὡς μέλη καὶ δεσποινίδας. — Σύλλογος «Πρόδος». (Δ, 70)

Ἀναλλάσσω γραμματικὸν διαφόρων ἐθνικῶν ἡτῶν. — Γαῖδουράγαθον, ὀδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου, 2. Ἀθήναι. (Δ, 71)

Ἐκπράξω καὶ δημοσιᾶ τὰς θερμότητας εὐχαριστίας μου εἰς τοὺς ἐν Βόλῳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητριάς τῆς «Διαπλάσεως», ἰδιαίτερω: δὲ τῇ οἰκογενείᾳ Δ. Φορμῆς, διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν αἰσθητικὰ τὰ ὅποια μοῦ ἔδειξαν κατὰ τὴν ἐν Βόλῳ εἰκοσαήμερον διαμονὴν μου. — Μυροδόλος Χαραυγὴ. (Δ, 72)

Πᾶσα ἀναλλαγὴν δελταρίων ἐνεκεν ἀναχωρήσεως μου. — Κυανόλευκος Σημαῖα, Ἀθήναι. (Δ, 73)

Συγαίρω τὸν Ταμίαν τῆς «Πρόδου» Ζδ-Ζδ διὰ τὰς ἐνεργείας του. — Μετ. ἐλ. (Δ, 74)

Ἀναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πάντος Κρατῶν τοποθεσίας μόνον. — Stavros J. Charalambides, Poste restante; Caire, Egypte. (Δ, 75)

λές φορές, είχε βοηθήσει τον Πε-κα-ό, όταν αυτός έπληθαι στο φάρμακον δια να διασκεδάσει. Της διηγείται την κατάσταση του και η ψυχοπύνη Κινέζα αποφορξίζει να του ενοικιαστ, ένα δωματάκι επίτωμένον με μια ψάθα κ' ένα καθρεφτάκι, καθώς και να του δίνη καθαρισμῶς να τρώγη ρύζι και τσάι.

Ο Πε-κα-ό εγκατεστάθη εις την νέαν του κατοικίαν, και επ'ετα από ολίγην ώραν εβόηκε στολισμένος μόνον με μικρό μπουζά χωρίς μανίκια, μ' ένα πάνινο μαδί παντελόνι και μ' ένα μεγάλο φάθινο γαπέλλο. Είς τα καλά του ρούχα ετύχε να εβύη μερικά φιλά, με τα όποια επήγε ν' αγοράση ένα καλάμι κ' ένα αγκίστρι.

Ετσι αρματωμένος επήγε ο Πε-κα-ό εις ένα μέρος όπου εγνώριζεν ότι εμαζεύοντο πολλά ψάρια. Είχεν αποφασίσει να εργασθῆ δια να ζήσει, και έγινε ψαράς.

Εως τὸ βράδυ, δὲν ετοιμηναν τὰ ψάρια. Ἐπὶ τέλους ἔμως ἐπίσσε μιά μεγάλη φρίσσα, τὴν ἐπούλησε δωδεκά σκαπέκας, καὶ μετὰ τὰ χρήματά αὐτὰ ἐπλήρωσε τὸ νοῦκι καὶ τὸ φαγητὸν τῆς ἡμέρας.

Ἀπὸ τότε, καθημερινῶς τὸν ἐβλεπαν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Ἐκάθητο ἀκίνητος καὶ προσεκτικῶς. Ἄχ! πόσα πράγματα δὲν ἐσυλλογίζετο ὄλην αὐτὴν τὴν ὥραν ποῦ ἐπερίμενε νὰ εὐχρηστῆθῶν τὰ ψάρια νὰ ταμπήσουν!

Μίαν φορὰν εἶχεν ἀκούσει ἓνα σεβάσιμον βόησον (Κινέζον παπᾶν), ποῦ εἶπε: — Ἡ μεγάλη καρδιά περιφρονεῖ τῆς τύχης τὴν ἀναποδιά!

Ὁ καίμενος ὁ Πε-κα-ὸ ἀνιστέναζε κ' ἐπροσπάθησε νὰ κάμη μεγάλη καρδιά.

Εὐτυχῶς ἐθυμήθη πάλιν ὅτι εἶδος βόνζος εἶχεν εἶπῆ καὶ αὐτό:

— Κάμη, ὅτι πρέπει καὶ ὁ Θεὸς θὰ το τελειώσῃ.

Καὶ ἐσήκωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα του γεμάτο ἐλπίδα.

Εἶχε περάσῃ ἓνας μῆνας, ἀρ' ὅπου ἐζούσε μετὰ τὴν ψαροκὴν, ὅταν εἶδε μιά μέρα νὰ ἔρχεται ὁ θεῖος τοῦ Σαν-Λι-ὸ.

— Ἐ! κολλημέρα, ἀνεψιέ μου! εἶπεν ὁ γέρω-Κινέζος, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι ἐπρόσεξε εἰς τὰ καλά ρούχα τοῦ Πε-κα-ὸ. Πῶς πᾶει τὸ φάρμακον; Τσιμποῦν οἱ κυπρίνοι καὶ οἱ σολωμί;

Ὁ Πε-κα-ὸ ἐχαίρετισεν εὐγενέστατα καὶ ἀπήντησεν εἰς τὸν θεῖόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλαμψε ἓνα σωρὸ ἐρωτήσεις: Ἐπικράθη ὁμοῦ, διότι ὁ θεῖος οὐτε τοῦ ἀνέφερε κἄν τὴν Λινάθη.

Ἄλλοίμονον! ὁ πτωχὸς ψαράς τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα!

— Χαῖρε καὶ γαλήν ἀντάμωιν! εἶπεν ὁ Σαν-Λι-ὸ κ' ἐφυγεν, ἐνῶ ὁ Πε-κα-ὸ ἐσκυβε τὸ κεφάλι δια νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του.

Ὁ Σαν-Λι-ὸ ἀπὸ τότε συχνὰ τον ἐ-

πεσκέπτετο, καὶ του ἔλεγε πάντοτε τὴν ἴδια ἀκαλημέρα! καὶ τὸ ἴδιο «χαῖρ»: — Ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες, καὶ ἔξαινε ἓνα πρωτὸ καλὸς γέρος εἶπε:

— Ἀῦριον ἔχει τὴν ἐορτὴν τῆς ἡ κυρία Σαν-Λι-ὸ! ἔλα νὰ φῶς μαζί μας, ἀνεψιέ μου, νὰ ἐορτάσωμεν οἰκογενειακῶς...

Ὅλη τὴ νύκτα ἔμεινεν ἀπνός ὁ Πε-κα-ὸ δὲν εἶχε πλέον ἐλπίδα νὰ πάρῃ τὴν ἐξεδέλην του, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ τῆς φανῆ ἀγνητός καὶ ἀσιγύριστος. Ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ κρύψῃ τὴ μακρίλα ποῦ του εἶχε κάμη, ὁ ἥλιος τόσον καιρὸ...

Δι' αὐτό, ἀπὸ τὴν αὐγὴν, ἀρχισε νὰ πλένεται, νὰ πλέη τὴν κοτσίδα του, νὰ βάζῃ μυρωδιὰς ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ πόδια του.

Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ σεντόνι, ὅπου εἶχε φυλαχμένα τὰ καλά του ρούχα, καὶ τα ἐβγαλε. Νὰ τον ἐβλέπατε μετὰ τὴν χαρὰν ἐξαναφύρασε τὸν ὄρωτό του μεταξωτὸ τζουμπέ καὶ τὸ μαῦρό του χρυσοκίνητο ἀντερί καὶ τὰ ὠρατὰ του σακαρπί, ποῦ ἦσαν ἀπὸ δέρμα τοῦ καρχάρι, καὶ τὸ μεταξωτὸ σκουράκι του ποῦ ἦτον στολισμένο μετὰ φερὰ παγωνιοῦ. Ὅταν τα ἐφόρεσε, ἐκύταξε σὲν καθρέστη του, καὶ ἐχαμογέλασε. Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἐσήμαινε:

— Πραγματικῶς, εἶμαι πολὺ ὠρατός! Ἐκρέμασε στὴ ζώνη του τὸ κίτρινο μεταξωτὸ ριπίδι του ὅπου ἦτο ζωγραφισμένη ἡ εἰκόνα τοῦ θεοῦ Φῶ, καὶ ἐπήρε τὸ κόκκινο χόρτινο πασάλι του, ὅπου ἐκαμάρωναν τὰ ζωγραφιστὰ λελέκια, γελιδόνια καὶ σαμικιθιά...

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὄψε, ὁ Πε-κα-ὸ ἦτο καθισμένος εἰς τὸ τραπέζι τοῦ θεοῦ του, ἀνάμεσά σ' αὐτὸν καὶ τὴν κυρίαν Σαν-Λι-ὸ ἀπέναντι στὴν ἐξεδέλην του. Ἡ καίμενη ἡ Λινάθη ἦτο πολὺ λυπημένη, καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶχε φορέσῃ σὲν κόστος τῆς τῆν κόκκινη καμιλία, ποῦ ἔβαζε συνήθως, ὅταν ὁ ἀρραβωνιστικός τῆς ἐπήγαινε καὶ τὴν ἐβλέπε. Αὐτὸ τὸ πρῶμα τότε τὸν ἐσύγγυσε τὸν Πε-κα-ὸ, ὅτι: τὸν ἐκόπη ἐντελῶς ἡ ὄρεξις.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἡ κυρία Σαν-Λι-ὸ ἠρώτησε τὸν ἀνεψιὸ τῆς, διχτὶ ἐπροτίμησε τὴν τέχνην τοῦ ψαρέ, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη ἄξοπρεπέστατα ὅτι αὐτὴ μόνη εὐρέθη.

Ὁ θεῖος τότε ἠρώτησεν ἀφελῶς: — Ἀρπῶν, ἂν εὐρίσκειτο ἄλλο καλύτερον ἐπάγγελμα, θὰ το ἐπροτιμοῦσες; — Βίβια! ἀπεκρίθη ὁ Πε-κα-ὸ, ἂν εἶχα κανένα χωράφι, θὰ το ἐκαλλιεργοῦσα μόνος μου, θὰ το ἐπερνα με ρίζι, καὶ θὰ το ἐπότιζα καθημερινῶς δυστυχῶς δὲν ἔχω παρὰ τὸ καλάμι καὶ τὸ ἀγκίστρι μου, καὶ, δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ ἔχω καὶ αὐτὸ τὸ λίγόν.

— Περαιτέρωτα μάλιστα, εἶπεν ὁ θεῖος, ὅτι τα μεταχειρίζεσαι πολὺ ἐπι-

τῆδεις καὶ ὅτι εἶσαι προσεκτικὸς καὶ ὑπομονητικὸς: αὐτὰ τὰ δύο προτερήματα εἶνε ἀξέσπαινα, ἀνεψιέ μου!... Ἄχ! τί κρίμα, ποῦ δὲν ἀγαποῦσες ποτέ σου τὴν μελέτην!... Ἄν ἦσουν ἐπιμελής, Πε-κα-ὸ, θὰ σοῦ ἔλεγα τώρα: «Ὁ γέρος ἐπιστάτης μου, ὁ Γιου-γιου, ἐπικραγέρας» εἶνε ὁμοῦ λαμπρὸς ἀγρονόμος» πῆγαινε καὶ πάρε μαθήματα ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἀργότερα θὰ τον ἀντιταστήσεις: ἐσὺ θὰ διευθύνῃς τὰ δάτη μου μετὰ τὴν μπαμποῦ, καὶ τὸς φυτείας μετὰ τὸ ρύζι καὶ τὰ βαμβάκια, τὰ ὅποια ἔχω εἰς τὸς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Πέυ-γῶ.

Ὁ Πε-κα-ὸ ἐκύταξε τὴν ἐξεδέλην του, καὶ εἶδε κατὰ δάκρυα τόσα μεγάλα, ποῦ ἔλαμπαν εἰς τὰ μαῦρα μάτια τῆς τὰ γράμματα τῆς ἦσαν ἐωμένα, καὶ ἡ γλυκεῖα φωνουλά τῆς ἔλεγε:

— Ἄχ! ἐξάδελφέ μου, ἂν ἤθελες! — Ὁρμίζομαι εἰς τὰς ψυχὰς τῶν προγόνων μου. Λινάθη, ἐφώνησε τότε ὁ Πε-κα-ὸ ὀρμίζομαι ὅτι θὰ κάμω τὸ πᾶν διὰ νὰ γίνω ἄξιος νὰ σε πάρω!...

— Λοιπὸν, ἂν θέλῃς, εἶπεν ὁ Σαν-Λι-ὸ, θὰ φύγῃς αὔριον κ' ὄλας.

Ὁ Πε-κα-ὸ ἐκαλίσθη καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται μήπως ἐβλεπεν ὄνειρον. Ἐκύταξε τὴν ἐξεδέλην του. Ἡ Λινάθη εἶχε ξαναβάλλῃ στὰ μαλλιά τῆς τὴν κόκκινη καμιλία, καὶ γλυκὸ χαμόγελο ἐφώτιζε τὸ ὠρατὸ προσωπίκι τῆς.

Ἐπέρασε ἓνας χρόνος. Ἐν φορεῖόν με κόκκινα μεταξωτὰ παραπετάσματα ἐπῆρε τὴν Λινάθη καὶ τὴν ἐπῆγαινε εἰς τὸς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Πέυ-γῶ, ὅπου ὁ εὐτυχισμένος Πε-κα-ὸ τῆς εἶχεν ἐτίματῃ, τὸ σπιτάκι καὶ τὸ νοικοκυριὸ τῆς.

Ὁ! μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά τοῦ νεοσῶ ἀγρονόμου ὅσον ἐσυλλογίζετο ὅτι εἶχε πλέον τὰ μίσθια διὰ ν' ἀνταποκρίθῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, καὶ μετὰ τὸν ἀνυπομονητικὸν ἐπερίμενε τὴν ἐρχομὸν τῆς ἀγαπημένης του διὰ νὰ τὴν στεφάνωθῃ ἐπὶ τῶλους!

(Μίμησις) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ἄν ἔλεγε καθέννας τί κρύπτει κατὰ βάθος, Χωρὶς κανένα φόβον χωρὶς κανένα πάθος, Θὰ βλέπαμε ἀμέσως τὸ πᾶν νάνατραπῆ

Θὰ βλέπαμε ἀμέσως τὸ πᾶν μορφήν νάλλάξῃ. Μὰ σήμερα κ' ὁ κλέπτης θάκούσης νὰ σοῦ πῆ:

«Ἐγὼ ποτέ νὰ κλέψω;... Πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

Ἄν ἔλεγε καθέννας τί κρύπτει κατὰ βάθος, Χωρὶς κανένα φόβον χωρὶς κανένα πάθος, Θὰ βλέπαμε ἀμέσως τὸ πᾶν νάνατραπῆ

Θὰ βλέπαμε ἀμέσως τὸ πᾶν μορφήν νάλλάξῃ. Μὰ σήμερα κ' ὁ κλέπτης θάκούσης νὰ σοῦ πῆ:

Ο ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ (ΜΥΘΟΣ)

Ὁ δούλος ἑνὸς κυνηγοῦ, ὅταν ἐπῆγε μετὰ τὸν κύριόν του σὲ κυνήγι, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε σὲ μιά ἡσυχὴ γωνία τοῦ δάτους, καὶ ἔκαμνε καρτέρι νὰ περάσῃ τίποτε νὰ το σκοῦσῃ.

Ἐπέρασε ἓνας λιγὸς, ἀλλὰ ὁ δούλος δὲν ἐσάλευσε ἀπὸ τὴν θέσιν του, διότι, εἶπε, ἔκαμνε καρτέρι γιὰ ζαρκαδία.

Ἐπειτα ἀπὸ ολίγην ὥραν ἐπέρασε ἓνα ζαρκαδί: ἀλλὰ οὐτὸς ἐκείνην τὴν ὥραν ἔκαμνε καρτέρι γιὰ μπενάτσες, καὶ πάλιν δὲν το ἐκούνησε.

Εἶδε κατόπιν ἀγρίπαιτες εἶδε πέρδικας, εἶδε ἐλάφια, εἶδε ἀγριογούρουνα: ἀλλὰ πάλιν δὲν ἔκαμνε τὸ παραμικρὸν διὰ νὰ κτυπήσῃ τίποτε, διότι, ἔλεγε, τὴν ὥραν ποῦ ἐπερνοῦσαν αὐτὰ, ἐκείνος ἔκαμνε καρτέρι γιὰ ἄλλα. Ἐπερίμενε τὴν εὐκαιρίαν, ἔλεγε. Ἀλλὰ ποῦ δὲν ἐπερνοῦσε κοντὰ του αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, διότι: ἄλλο ζῷον εἶχε στὸν νοῦν του καὶ ἄλλο ἐπερνοῦσε.

Ἐπὶ τέλους ἤλθεν ὁ κύριός του, καὶ τὸν ἐμάλωσε φριερά δια τὴν ἀδράνειάν του.

— Δὲν κάμνεις καλά, τοῦ εἶπε, νὰ περιμένῃς νὰ ἔλθῃ ἡ εὐκαιρία τῆς ἀρεσκείας σου. Πρέπει νὰ μάθῃς ν' ἀρκίσης τὴν πρώτην που θὰ σοῦ παρουσιασθῇ καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεύσῃς ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΟΙΡΑ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ ἐρώτησις θὰ σας ἐγεννήθη ἀφεύκτως εἰς τὸν νοῦν, τὴν ὥραν ποῦ ἐδιαβάξατε τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν περὶ Μοίρας καὶ Θελήσεως: ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ; Ποῦ εἶνε ὁ Θεὸς εἰς ὅλα αὐτὰ; Τί ρόλον παίζει ἐδῶ; Τί ἔχει νὰ κάμη μετὰ τὴν κακίαν καὶ μετὰ τὴν ἀρετήν, μετὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἀνθρώπου; Τὰ πάντα δὲν ἐξερτῶνται ἀπὸ αὐτόν; Καὶ ὁ ἔχων πίστιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς Αὐτὸν ἀναθεῖται τὰς ἐλπίδας του, δὲν ἀψηφᾷ καὶ τὴν Μοῖραν καὶ ὄλα; Ἡ μήπως ἡ Μοῖρα εἶνε κατὰ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις, αἱ ὅποια κινεῖται τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀνθρώπου, εἶνε ὄλας τυχαῖα καὶ ἀσκοποῖ;

Πολλὰκις βεβαίως θὰ σας ἐδοξάνεσεν ἡ ἀπορία αὐτὴ ἐνώπιον δυστυχημάτων ἰδικῶν σας ἢ ξένων: Ὁ Θεὸς το ἠθέλησε νὰ χάσῃ τὸ παιδί ἐκεῖνο τοῦς γονεῖς του καὶ νὰ μείνῃ ὀρφανὸν καὶ ἔρημον ἀπὸ πέντε χρόνων; Ὁ Θεὸς το ἠθέλησε νὰ γεννηθῇ ἓνα ἄλλο παιδί τυρλὲν ἢ κωφάλαον; Ὁ Θεὸς το ἠθέλησε νὰ ναυαγήτῃ ἓνα πλοῖον καὶ νὰ χυθῶν τόσαι ψυχαί; Ὁ Θεὸς ἤναψε τὴν πυρκαϊὴν ἐκείνην, ἡ ὅποια ἀπετέρωσε περικοῦσας καὶ ἔκαμνε πτωχοῦς τότους ἀνθρώπους; Ὁ Θεὸς ἐρρίψεν ἀπὸ τὴν στέγην ἓνα κερκιδί καὶ ἐφόβησε τὸν ἀνυπόπτον διαβάτην;

Ναί! τίποτε, τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶνε τὸ πᾶν. Ὁ Θεὸς ἔλαμψε τὰ πάντα. Καὶ τὸν ἀνθρώπου, καὶ τὴν θέλησιν, καὶ τὴν μοῖραν. Αὐτὸς τα ὀρίζει καὶ Αὐτὸς τα κυβερνᾷ. Τίποτε, οὔτε τὸ μικρότερον μέρειον τῆς ὕλης δὲν εἰμπορεῖ νὰ κινήθῃ παρὰ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅ,τι γίνεται εἰς τὸν κόσμον εἶνε μετὰ τὸ θέλημά Του. Ὅταν λέγωμεν ἡ Μοῖρα, εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ λέγωμεν ὁ Θεός. Καὶ ἡ θέλησις εἶνε ὁ Θεός, καὶ ἡ ψυχὴ εἶνε ὁ Θεός, καὶ ἡ εὐτυχία εἶνε ὁ Θεός, καὶ ἡ δυστυχία ἀκόμη εἶνε ὁ Θεός. Παντοῦ ὁ Θεός.

Ἄλλ' ἀριῦ ὁ Θεός εἶνε ἀγαθότης, πῶς ἐπιτρέπει πῶς θ' ἔλῃ νὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον Του κακίαι καὶ δυστυχεῖς; Διὰ τί λοιπὸν δὲν τοὺς κάμνει ὄλους καλοῦς καὶ ὄλους εὐτυχεῖς;

Ἰδοῦ μία ἐρώτησις, εἰς τὴν ὅποιον ὁ ἀνθρώπος δὲν εἰμπορεῖ νὰπαντήσῃ. Αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀνεξήγητοι. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν θέσιν Σοφίαν, ἡ ὅποια κυβερνᾷ τὰ τοῦ κόσμου. Ὅ,τι μᾶς φαίνεται πολλακίς ἀδικον καὶ παράλογον, εἶνε δίκαιον καὶ λογικόν, ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ το ἴδωμεν. Μόνον ὁ Θεός το βλέπει: μόνον ὁ Θεός εἰσέβησε τὸ διατί. Καὶ ὁ ἀνθρώπος, εἰς ὄλας του τὰς περιστάσεις, δὲν ἔχει νὰ κάμη τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰκολουθῇ τοῦς νόμους τοῦ Θεοῦ, νὰ προσεύχεται, νὰ προσπίπτῃ, καὶ νὰ ὑποτάσσεται ἀγογγύτως εἰς τὸ θέλημά του.

Ὁ Θεός μὲς ἐδῶκε τὴν θελησιν, τὸ αὐτεξούσιον, τὴν συνείδησιν. Γνωρίζομεν τὸν καλὸν δρόμον, — τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς. Τὸ καθήκον μας εἶνε νὰ τον ἀκολουθήσωμεν. Τὰ ἄλλα εἶνε λογρρασμὸς τοῦ Θεοῦ. Μὰ ὑπάρχουν κακοί, μὰ ὑπάρχουν δυστυχεῖς, μὰ ἡμεῖς αἱ ἴδιοι γινόμεθα πολλακίς δυστυχεῖς, — ἀδιάφορον! Δι' αὐτὰ δὲν μὲς μέει.

Ἀρκεῖ νὰκολουθῶμε τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Καὶ πάντοτε, ἀσφαλῆστατα, ὑπὸ εἰς ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν πρέπει νὰ μὲς ἀπομακρύνῃ ποτέ ἡ θέλησις μας. ὁ δρόμος

αὐτὸς ὀδηγεῖ εἰς τὴν τελείαν εὐτυχίαν. Εἰς τὸ τέμαξ του δυστυχία δὲν ὑπάρχει, δυσμενεῖς ἐξωτερικαὶ περιστάσεις δὲν ἐπ'μοδαίνου, ἡ Μοῖρα δὲν ἔχει πλέον τὸν τόπον τῆς. Μόνη ἡ εὐτυχία βρολιεύει. Αἰσθημα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως κατέχει τὴν καρδίαν μας: τίποτε πλέον δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν.

Τὸ αἰσθημα τοῦτο αἰσθανόμεθα συχνὰ καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν. Μᾶς το δίδει ἡ συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος Ἄλλ' ἡ ἐλπίς μᾶς λέγει, ὅτι θὰ το αἰσθανόμεθα διαρκῶς εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὅταν καὶ ἐν θά ἔχωμεν ἐκπληρώσῃ ὀλόκληρον τὸ καθήκον μας. Ἐκεῖ εἶνε τὸ τέμαξ τοῦ δρόμου τοῦ Θεοῦ, τοῦ δρόμου τῆς Ἀρετῆς!

Σὰς ἀσπάλοισι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΟΘΟΙ ΤΟΥ ΠΙΠΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σ.

Τί εἶδε, νομίζετε, ὁ κύριος Πίπης, καὶ ἐτρόμαξε τόσο πολὺ, ὅτε ἀπὸ τὴν τρομάρα του ἐγλύστρησε πάλιν κ' ἐπέσε μέσα σὲ τὸ ποτάμι;

Εἶδε ἓνα ἀερόστατο, ἓνα πολὺ μεγάλο ἀερόστατο, ποῦ φεύγει γρήγορα γρήγορα, καὶ πηγαίνει μακρὰ. Τὸ ἀερόστατο σηκῶνε ἓνα καλὸθι μεγάλο, καὶ μέσα σὲ καλὸθι εἶνε δύο ἀνθρώποι, ποῦ τον κυττάζουν καὶ κινεοῦν τὰ χέρια των, σὰν νὰ του λένε:

— Τί σου φαίμε ἐμεῖς.

Ἀπὸ τὸ καλὸθι κρέμεται ἓνα σχοινί, καὶ εἰς τὴν ἄκρη τοῦ σχοινοῦ εἶνε δεμένη μιά ἀγκυρά. Ἡ ἀγκυρά αὐτὴ, κάποτε-κάποτε θρρρεῖς πῶ; σέρνεται κατὰ γῆς.

Τὴν βλέπει ὁ Πίπης, καὶ τα ἐννοεῖ ὄλα.

Μάλιστα, παιδιά μου, αὐτὴ ἡ ἀγκυρά τὸν εἶχε τσανώσῃ ἀπὸ τὴν ζώνη του καὶ ἀπὸ τὴν μπλοῦζα του, πίσω στὴ ράχι: αὐτὴ ἡ ἀγκυρά τὸν εἶχε κάμη νὰ τρέξῃ σὲν ἀστραπή, αὐτὴ ἡ ἀγκυρά τὸν εἶχε σηκώσῃ μεσοῦρανα, αὐτὴ ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐσχίσε τὰ ρούχά του, τὸν εἶχε πεταξῆ ποτᾶμι πολλὰ κομπλιμέντα, μέσα σὲ ποτάμι.

Καὶ ὁμοῦ μένει ἀκόμη κάποιε ἀμφιβολία σὲ τοῦ μαλὸ τοῦ Πίπης.

Αἱ νεράιδες μεταμορφώνονται, γίνονται ὅ,τι θέλουν. Ἄν ἦτον νεράιδα αὐτὸ τὸ ἀερόστατο; ἂν ἐγενε ἀερόστατο ἡ νεράιδα του, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ του κάμη τοὺς πόθους του;... Ἐπὶ τέλους, μετὰ τὴν σημερινὴν πρόβδον τῆς ἐπιστήμης, τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον... Καὶ ἔπειτα, γιὰ νὰ φανῇ καθαρά τί ἦταν, γιὰτί νὰ μὴν κάμη ὁ Πίπης ἄλλην μίαν δοκιμὴν;...

— Καλὴ μου κυρία νεράιδα, φωνάζει,

νά ο τέταρτος πόθος μου! "Αμα θα γυρίσω στο σπίτι, κανένας να μη δῆ πῶς είμαι βρεμμένος και σήμεις... Κ' εἶσαι, να μη με τιμωρήσουν!... "Αλλά ο τέταρτος αυτός πόθος δὲν ἦτο πεπρωμένος να πραγματοποιηθῆ. "Οχι μονάχα τὰ ρούχα τοῦ κυρίου Πίπη μένον εἰς ἐκείνην τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἀλλὰ και

«Τί σου φταίμε ἐμεῖς?»

αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔμεινε μίαν ἐβδομάδα χωρὶς φρεῦτο, χωρὶς περίπλοκα και χωρὶς παιχνίδια, κλεισμένος μέσα στο σπίτι, σάν σὲ φυλακὴ.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἄρχισε να ὑποπτεύεται ὅτι τὸ ἀερόστατο δὲν εἶνε νεράιδα, ἀλλὰ ἀερόστατο, και ἀπὸ τότε δὲν ἔχει πλέον πολλὴν πεποίθησιν ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη νεράιδες εἰς τὸν κόσμον...

(Τέλος) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΚΩΝΩΠΕΣ

* Οἱ κωνώπες δὲν εἶνε μόνον ἐνοχλητικοί, ἀλλὰ κ' ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν υγείαν, διότι εἶνε οἱ κυριώτεροι φορεῖς τοῦ μιάσματος τῶν ἐλωδῶν πυρετῶν.

* Ἄριστον σκεῦος πρὸς νάρκωσιν τῶν κωνώπων εἶνε τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ζαμπρόνι πωλούμενον εἰς τὰ φαρμακεία. Πρέπει ὅμως να τὸ ἀνάπτωμεν με ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα, και δὲν κατὰ τὸ ἥμισυ, — οἱ κωνώπες θὰ ἔχουν φύγη, — νὰ τὰ κλείωμεν.

* Πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν νυγμάτων, ἐπαλείφονται αἱ χεῖρες και τὸ πρόσωπον διὰ πυκνοῦ διαλύματος καφουράς ἐντὸς βαλσαμικοῦ ἐλαίου· ἀλλὰ και ἡ διὰ βαλερίνης ἐπάλειψις ἀρκεῖ.

(Ἐκ τῆς "Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας")

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ἐχθὲς ἀκόμη ὁ Πέτρος εἶχε παίξῃ, εἶχε διασκεδάσῃ. Ἐπῆγε με τὰ ἄλλα παιδιὰ εἰς τὸ περίβολο τοῦ θεῖου του, ὑστερα ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν παράλιον δρόμον και ἐστάθησαν να ἰδοῦν τὰ πλοῖα ὅπου ἦσαν εἰς τὸν λιμένα. Ὅταν ἐγύρισε σπίτι, τοὺς εὗρεκεν ὄλους ἀνήσυχους, ταραγμένους. Ἡ ὑπηρετριά δὲν ἐπρόφθαινε να τρέξῃ δεξιὰ και ἀριστερά.

Ἡ καυμένη ἡ μητέρα του δὲν ἔκανε βῆμα ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα. Δύο γιαιτροί, ὁ ἓνας ὑστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἦλθαν βιαστικά και γρήγορα. Ὁ Πέτρος δὲν ἔξερε τί να κάμῃ. Ἡ ὑπηρετρία τοῦ εἶπε πῶς ἀξίχνα ἀρρώστησεν ὁ πατέρας του. Καθὼς ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, τοῦ ἦλθε μίξ λιποθυμία. Ἡ μητέρα του ἐβγήκε βιαστικὴ ἀπὸ τὴν κρεβατοκάμαρα, γιὰ μίξ στιγμή, τὸν ἐφίλησε γλυκά εἰς τὸ μέτωπο, και τοῦ εἶπε ἀπόψε να εἶνε ἡσυχος, πολὺ ἡσυχος. Ἦταν δακρυσμένη ἡ μητέρα του, και τοῦ το εἶπε με μίξ φωνὴ γλυκειά, τόσο γλυκειά να εἶνε ἡσυχος.

Δὲν ἤμποροῦσε να κάμῃ ἀλλοίως. Ἀπόψε ἔπρεπε να μὴν κάμῃ τίποτε. Οὔτε να τρέξῃ, οὔτε να πηδήσῃ, οὔτε να φωνάξῃ ὅπως πάντα.

Τί να κάμῃ; Ἐπροσπάθησε να κλάψῃ, μόνος του, μέσα εἰς τὴν ἔρημη τραπεζαρία, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσε. Καὶ οὔτε να γελάσῃ δὲν ἤμποροῦσε, δὲν ἔπρεπε, γιαιτὶ τὸν ἀγαποῦσε τὸν πατέρα του.

Τί να κάμῃ; Ἐπερνοῦσαν αἱ ὄρες ἀγάλλι-γάλλι. Ποτὲ δὲν εἶχεν ἀργήσῃ τόσο πολὺ να κωμῆθῃ. Πάντα, μόλις ἐδειπνοῦσε, ἡ καλὴ του μητέρα τὸν ἔφερε εἰς τὸ κρεβάτι του, τὸν ἐγδυνε και, ὡς ποῦ να τὸν σκεπάσῃ κλά, ἦταν ἀποκοιμισμένος. Τώρα τὸν εἶχεν λησμονήσῃ.

Ἐκόντευαν να κλείσουν τὰ μάτια του, ὅταν ἦλθεν ἡ ὑπηρετρία και τοῦ ἔδωσε τὸ δεῖπνό του. Τὸν ἐπῆρε γρήγορα γρήγορα και τὸν ἔφερε στο κρεβάτι του.

Τὴν αὐγὴν ἐξόπνησε κ' ἐπερίμενε να τὸν ντύσουν. Ἀλλὰ δὲν ἦλθε κανεὶς. Ὅλοι τὸν εἶχαν λησμονήσῃ. Ἐσηκώθη μόνος του. Ἐνύθη γρήγορα και ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν κάμαρά του. Εἰς τὴ γωνία ἦταν τὸ κρεβάτι τῆς ὑπηρετρίας στρωμένο ὅπως ἔχθῃς. Δὲν θὰ ἐκοιμήθη, φαίνεται. Ἐπάνω ἡσυχία. Εἰς τὸ κάτω πάτωμα ἀκουε και ψιθυρίσματα. Κάποιος θὰ ἔκλαιε. Ὁ Πέτρος ἐφοβήθη, σάν να αἰσθάνθηκε ἓνα παγωμένο χέρι να τοῦ σφίγγῃ τὸ στήθος· και ἄρχισε να κλαίῃ. Ἐκλαιε, εἰς τὴν ἀρχὴ ἀγάλλι, ὑ-

στερα δυνατώτερα. Ὡ, τώρα ἔκλαιε, ἔκλαιε χωρὶς να τὸ θέλῃ, χωρὶς να ἡξεύρῃ τὸ διατί, ἔκλαιεν ἡ ψυχὴ του, "Ἀκουσαν" τὰ κλάματά του κάτω και τὸν ἐθυμήθησαν. Κάποιος ἀνέβαινε τώρα εἰς τὴ σκάλα. Μπα! ἦταν ὁ θεῖός του, ὁ καλός του θεῖος ὅπου τὸν εἶχε χθὲς ὄλη μέρα εἰς τὸ σπίτι του, και ἐπαίξεν εἰς τὸ περίβολο του. Καὶ ἦταν δακρυσμένος ὁ θεῖός του, καλέ! Τὸν ἐπῆρε ἀγκαλιὰ και τὸν ἔφερε κάτω εἰς τὴ σάλα. Ἦσαν ὄλοι ἐκεῖ, ἡ μητέρα του, ὁ ἀδελφός του πατέρα του, ἡ θεία του· ὄλοι, ὄλοι ἦταν ἐκεῖ, και ὄλοι ἦσαν δακρυσμένοι. Καὶ ἡ μητέρα του εἰς τὴν πολυθρόνην ἔκλαιε, ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, και ἦταν μαυροφορεμένη. Ὅλοι ἔκλαιαν. Ἐφω ὁ κύριος ἔκλαιε. Ἐβρεχε μίξ σγανθὴ βροχὴ. Ἐνα σιγανὴ ψυχάλισμα ὑγραινε τὸ δρόμο, τὴν ἀτμοσφαῖρα, ἐλά, ἐλα ἀκόμη και τὰ μάτια, και τὴς ψυχὴς ἀκόμη.

Μίξ μεγάλη ἡσυχία ἐβασίλευεν εἰς τὸ σπίτι. Σάν να εἶχαν τελειώσῃ ὄλα. Σάν να ἀπεθάναν οἱ ἦχοι, να ἐξέλθῃσεν ὁ θόρυβος. Μέσα εἰς τὴ σιγὴ ὁ θρήνος ὁ σιγαλός ἐξέσχιζε τὴν ἀκοὴ τοῦ Πέτρου.

Δὲν ἔξερε τί τρέχει καλὰ-καλὰ εἶχε ζαλι-θῆ. Τὸν ἐφίλησε και τώρα ἡ μητέρα του, ὅπως ἔχθῃς τὸ βράδυ. Ὡ! πῶς ἦταν παγωμένα τὰ χεῖλη της!

*

"Ἄξοφνα ὁ Πέτρος ἀνατρίχιασε. Μίξ σκέψις ἐμπῆκε εἰς τὸ νοῦ του, σάν να ἐμπῆκε μίξ βελόνη εἰς τὸ κρεῖας του. Τὸν ἔκαμε να πονέσῃ.

— Καλέ, ὁ πατέρας; Θέλω να ἰδοῦ τὸν πατέρα μου! Ἐφώναξε.

— Σώπα, Πέτρο, κάθησε ἡσυχος. τοῦ εἶπεν ὁ θεῖός του.

— Θέλω, θέλω, θέλω να τὸν ἰδοῦ.

Ἡ μητέρα ἔκαμεν ἓνα νεῦμα με τὰ μάτια και ὁ θεῖος τὸν ἐπῆρε. Ἀνέβηκεν εἰς τὸ ἐπάνω πύτωμα. Ὁ Πέτρος ἐπροχωροῦσε θορυβιὰ. Σάν να ἔξερε· τί θὰ ἔβλεπε. Σάν να τὸ εἶχεν ἰδῆ πρὶν με τὴν ψυχὴν του. Ἄνοιξαν τὴν θύρα τῆς κρεβατοκάμαρας και ἐμπῆκεν...

*

Ἐμπῆκεν εἰς τὴν κάμαρά τοῦ πεθαμένου. Εἶδε τὸν πατέρα του νεκρόν, ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι. Τὸ ὄχρὸ του πρόσωπο ἀκουμποῦσε τὸσον εὐμορφα εἰς τὸ προσκέφαλο! Τοῦ εἶχαν σταυρώσῃ τὰ χεῖρα, τοῦ εἶχαν κλείσῃ τὰ μάτια. Δὲν ἤμποροῦσε να κάμῃ πλέον τίποτε, δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε...

Ὁ Πέτρος τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐφίλησε γλυκά, τὸν ἐφίλησε πολλὰς φορὰς τὸν χρυσὸ του πατέρα. Δὲν ἔκλαιε. Τὸν ἐκύνταζε, τὸν ἐκύνταζε. Ἦθελε να τὸν κλείσῃ στο νοῦ του, στήν ψυχὴν του, στα μάτια του. Να τὸν θυμᾶται πάντοτε, να

μὴ τὸν λησμονήσῃ ποτὲ. Τί ἄλλο ἤμποροῦσε να κάμῃ παρὰ να τὸν κυττάξῃ, τώρα ὡς ποῦ να τοῦ τὸν πάρουν; Δὲν ἔκλαιε. Ὡ! εἶχε καιρὸν να κλάψῃ ὑστερα, ἀργότερα. Ἄς τὸν καμαρώσῃ τώρα. λίγὸ ἀκόμη, στερεὴ φορὰ. Ὡ κλάψῃ ὑστερα ἀπὸ τὴν κηδεῖα. Ἐχει καιρὸ να κλάψῃ ὑστερα ὄλη του τὴ ζωὴ!

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Αἱ φιλοφρονήσεις κ' αἱ διαχύσεις δὲν ἦσαν τῆς ἀριστείας τοῦ Χάρρη Μάρκελ. Ἦσαν μάλιστα και να τὸν ἐστενοχωροῦσε τὸ βλέμμα τοῦ Χριστιανοῦ Χάρμπε, τὸ ὅποιον εἶχε κερφωθῆ ἐπάνω του. Δι' αὐτὸ, ἠρκέσθη να ἀπαντήσῃ με μίξ ἐλαφρὰν κλίσιν τῆς κεφαλῆς:

— Δὲν βλέπω κανέν ἐμπόδιον, κύριε. διατί να μὴ δεχθῶν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργῶν» τὴν φιλοξενίαν σας. ἀρκεῖ μόνον να μὴ παραταθῆ ἡ ἐδῶ διαμνημὰς πέραν τῆς ὀρισμένης προθεσμίας...

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, πλοίαρχε Πάξτων, ἀπήντησεν ὁ κ. Χριστιανός Χάρμπε. Καὶ τώρα, ἀπὸ σήμερα, ἂν θέλετε να τιμῆσετε τὸ γεῦμα εἰς τὸ σπίτι μου με τοὺς ἐπιβάτας σας...

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. Ἐχω καιτὶ ἐπισκευὰς να κάμω εἰς τὸ πλοῖον, και οὔτε ὄρχν μου ἐπιτρέπεται να χάσω. Ἄλλως τε προτιμῶ να μὴ πολυθαίνω ἀπὸ τὸ πλοῖον μου.

Ὁ κ. Χριστιανός Χάρμπε ἐφάνη ἀπορήσας με τὸν ψυχρὸν τόνον τῆς ἀπαντήσεως τοῦ κυβερνήτου. Ὑπάρχουν βέβαια, μεταξὺ τῶν θαλασσιῶν, και ἰδίως τῶν Ἀγγλων ἐμποροπλοιαρχῶν, ἄνθρωποι τραχεῖς και χωρὶς καλοῦς τρόπους, οἱ ὅποιοι γίνονται ἀκόμη περισσότερο ἀγροῖκοι και βάνουσοι κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ἐνεκα τοῦ συγχρωτισμοῦ των με τοὺς ἀξέστοις ναύτας· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὅποιαν ἔκαμαν εἰς τὸν κύριον ἐκεῖνον ὁ Χάρρη Μάρκελ και τὸ πλήρωμά του, δὲν ἦτο διόλου καλὴ. Τί τὸν ἔμειλε ὅμως; Ὁ «Γοργὸς» εἶχε κυβερνηθῆ λαμπρά, τὰ ταξεῖδι εἶχεν εὐδοθη περιφήμα, — και αὐτὸ ἦτο τὸ οὐσιώδες...

Μετ' ὀλίγην ὄραν, οἱ ἐπιβάται ἀπεβάσθησαν εἰς τὴν προκυμαίαν και διηρθῶθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Χάρμπε. Μόλις ἀνεχώρησαν:

— Αἱ, Χάρρη, μου φαίνεται πῶς ἔως τώρα πρὸς τὰ πάμε... παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Ὅπως τὸ λές, εἶσαι εἶνε, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. Πρέπει ὅμως ἡ

προσοχὴ μας να γίνεται διπλῇ, ὅσον μένομε στο λιμάνι.

— Ἐννοεῖται, Χάρρη, κανένας μας δὲν ἔχει ὄρεξι να χαλάσῃ τὴ δουλειά, τώρα ποῦ κοντεύομε στο τέλος...

— Βεβαί Τζὼν, ἀρκεῖ να μὴν τὸν γνωρίζουν τὴν πλοίαρχον Πάξτων, ἐδῶ στὸν Ἄγιον Θωμᾶν. Να προσέγγις, ὡς τόσο, μὴν τύχη και βγῆ ἔξω κανένας ἀπ' τοὺς δικούς μας!...

Εἶχε δίκαιον ὁ Χάρρη Μάρκελ, ὅταν διέτασσε να μὴν ἐξέλθῃ τὸ πλήρωμα. Ἄν ἔπρεχαν στὴς ταβέρνας κ' ἐπιναν κ' ἐμεθοῦσαν, — ὅπως τοὺς συνέβαινε, ὅταν εἰς ἐμεναν ἐλευθεροί, — οἱ ναῦται τοῦ ἤμποροῦσαν να φλυαρήσουν και να πῶν κανένα ὑπὸν λόγον. Τὸ καλλίτερον λοιπὸν ἦτο να κλεισθῶν μέσα στο πλοῖον.

— Πολὺ σωστά, Χάρρη, ἐπρόσθεσεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, ἂν ἔχουν διαθέσιν να πιοῦν, τοὺς δίνουμε διπλῇ και τριπλῇ μερίδα κρασιῦ... Τώρα ποῦ θὰ μείνουν οἱ ἐπιβάται μας τρεῖς ἡμέρες ἔξω, δὲν πειράζει ἂν πιοῦν οἱ δικοί μας και λιγάκι παραπάνω.

Πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ὁ Χορρη Μάρκελ διέταξεν ἀκόμη να μὴν ἀφίσουν κανέν να ξένον ἂν ἀναβῆ εἰς τὸ πλοῖον...

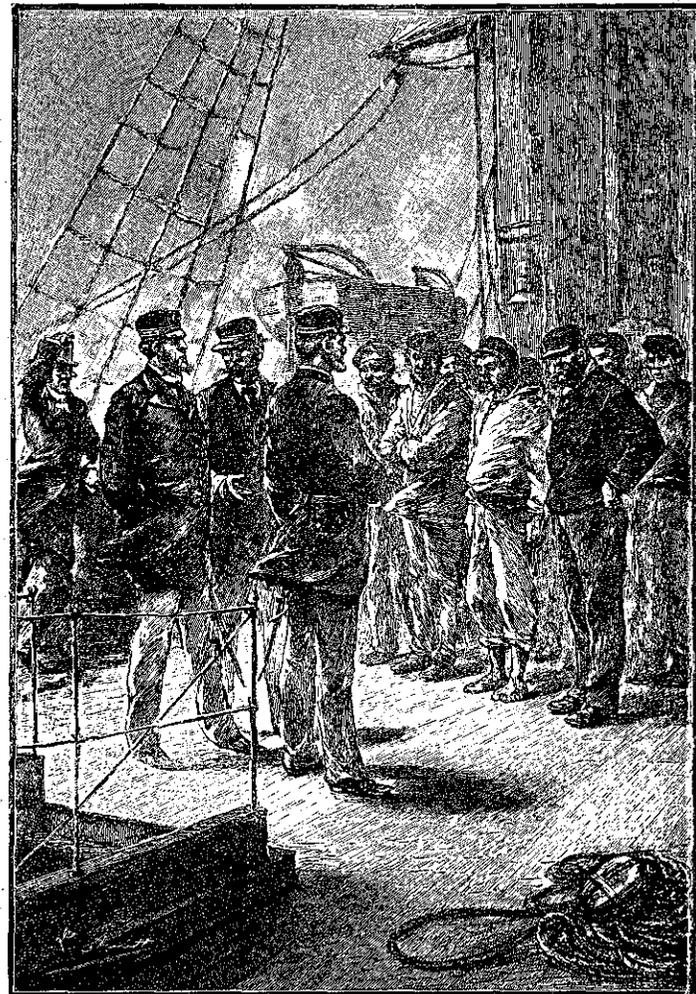
Τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον τοῦ κ. Χάρμπε ἐκεῖτο εἰς τὴν προκυμαίαν, ἀλλ' ἡ κατοικία, ὅπου ἔμεινε οικογενειακῶς, εὕρισκετο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, εἰς ἀπόστασιν ἐνδὸς μιλίου περίπου, εἰς τὴν πλευρᾶν ἐνδὸς βουνοῦ, τὸ ὅποιον ὑψοῦται ἀμυθηατρικῶς παρὰ τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ, εἰς μίξ ὀρειώτατην τοποθεσίαν, εἶνε κτισμένοι αἱ ἐπαυλεις τῶν πλουσιῶν ἀποικῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐκείνων δένδρων τῶν τροπικῶν. Ἡ ἐπαυλις τοῦ κ. Χάρμπε ἦτο τῶντοι μίξ

ἀπὸ τὰς κομψότερας κ' εὐρυχωρότερας.

Πρὸ ἐπταετίας, ὁ κ. Χριστιανός Χάρμπε εἶχε νυμφεθῆ μίαν νεαράν Δανίδα, κῆρην μίξ τῶν καλλιτέρων οικογενειῶν τῆς ἀποικίας, και εἶχεν ἀποκτήσῃ δύο κοριτσάκια. Ὡ! τί καλὴν ὑποδοχὴν ποῦ ἔκρινεν ἡ κυρία ἐκεῖνη εἰς τὸν ἀνδράδελφόν της, τὸν ὅποιον πρῶτην φορὰν ἔβλεπε, και εἰς τοὺς συντρόφους του! Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Νίλς, ποτὲ ὄχι δὲν ἀγκαλίσκε και δὲν ἐφίλησε τὰς ἀνεψιάς του με τόσο χαρὰν και εὐχαρίστησιν!

— Τί εὐμορφες! τί χαριτωμένες ποῦ εἶνε! ἐπανέλαμβανε διαρκῶς.

— Καὶ πῶς να μὴν εἶνε; ἐφώναξεν

«Ἐννεά μόνον ναῦτας ἔχετε;...» (Σελ. 170, στήλ. 6.)

ἀποφθεγματικῶς ὁ κ. Ὀράτιος Πάτερσων. Οἶος πατήρ, οἶα μητήρ... τοιαῖδε και παῖδες αὐτῶν!

Και τὸ ρητόν του ἔτυχε τῆς γενικῆς ἐπιδοκμασίας.

Οἱ νεαροὶ ἐπιβάται και αὐτὴς ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὴν ἐπικυλιν, ἡ ὅποια ἦτον ἀκατὰ εὐρύχωρος ὥστε να δοθῶν εἰς ὄλους ἀνεπτυκτικὰ δωμάτια. Ἐκεῖ ἤλλαξαν ἐπὶ τῆς τῆς φαγητῶν, — τὸ μόνονον θαλασσιῶν φαγητό, τὸ ὅποιον δὲν κατώρθονεν ἐπικρῶς να ποι-

κίλλη ή μαγειρική τέχνη του Ρανού Κώφ. Και τί ευχάριστα που έπερνούσαν τα απογεύματα εις τους σκιερούς κήπους, οι όποιοι περιεκύκλωναν την κατοικίαν του κ. Χάρμπε! Το θέμα της συνμιλίας των συχνά περιστρέφετο εις τας οικογενείας των που είχαν άφιση εις την Εδρώπην. Και μόνος ο Νίλς Χάρμπε, μη έχων πλέον συγγενείς εκεί κάτω, εσχόπευε να έλθη και να μείνη με τόν άδελφόν του, άλλα έτελεινε τας σπουδάς του. Έπρόκειτο να έρχασθί μαζί του εις το έμπόριον, και μάλιστα ο κ. Χριστιανός Χάρμπε εσχέδιαζε να ιδρύση υποκατάστημα εις την γειτονικήν νήσον Άγιον Ιωάννην, και να αναθέσθ, την διεύθυνσιν του εις τόν άδελφόν του.

Ο κ. Χάρμπε έκαμε πολλάκις λόγον διά τόν κυβερνήτην του «Γοργού» και το πλήρωμα του, και ή κακή εντύπωσις, την έποίησιν έπωςδήποτε είχε σχηματίσθ δι' αυτούς, έξηλειφθη, όταν ο κ. Πάττερωσν τόν έβ.δ.ώ.ω.σ.ν ότι όλον άνεξικρέτως το προσωπικόν του πλείον ήτο άξιον παντός έπαινου.

Έννοείται, έλαμαν και τας έκδρομάς των εις τας άξιόθετα μέρη της νήσου. Ο Άγιος Θωμάς είνε νήσος σχηματισμένη εκ πορφυρίτου λίθου, άνώμαλος και δύσχατος εις το βόρειον μέρος της, γεμάτη από γηλόφους των όποιων ο ύψηλότερος ύψοϋται μέχρι τετρακισών ποδών ύπερ την έπιφάνειαν της θαλάσσης.

Οι νεαροί έκδρομείς ήθέλησαν ν' αναβούν εις την κορυφήν του γηλόφου εκείνου, και τούς κόπους της ανάσαςώς των πλουσίως άντήμισεν ή καλλονή του θεάματος, το όπείον είδαν από εκεί. Η όρκοις έφθανεν έως τόν Άγιον Ιωάννην, ό όποιος έμοιάζει με φάρι τεράστιον έξηπλωμένον εις την έπιφάνειαν της Άντιλιανής θαλάσσης, εν τώ μέσω των άλλων νησιδών και πέραν αόκημ, έως το ύψρον πεδίον του πελάγους, που έλαμπεν υπό τος άκτίνας του ήλιου.

Από έμειναν, ως είχαν άποφασισθί από πριν, τρεις ήμέρας εις την έπιφυλιν του κ. Χάρμπε, έπανήλθον εις τήν «Γοργόν», όπου τα πάντα ήσαν έοικμα διχ την αναχώρησιν. Ο κ. και ή κυρία Χάρμπε τούς συνάδευσαν έως το πλοϊόν, όπου έδέχθησαν τας θερμάς ευχαριστίας του κ. Πάττερωσν διχ την ποιητικωτάτην φιλοξενίαν των, και οι δύο άδελφοί ένηγκλισθησαν αλλήλους διά τελεσφαίαν φοράν.

Την έσπέραν της 28 Ιουλίου, το τρίτοτον έσήκωτε την άγκυραν, έγέμισε τα πικνιά του, και έπωρελόμενον του εύνοϊκού άνέμου, ό όποιος έφουσύσεν από τας βορειανατολικά, έξήλθεν από τόν λιμένα διευθυνόμενον προς την νήσον του Άγίου Σταυρού, όπου έπρόκειτο να κάμη τόν δεύτερον σταθμόν του.

Η νήσος αυτη άνήκει έπίσης εις την Δανίαν. Όταν ο «Γοργός» έφθασεν εις τας νερά της ο Χόρρης Μάρκελ έχειρίσει τα ίστιά κατά τρόπον τοιοϋτον ώστε να ειτέλθη εις τήν λιμένα της πρωτεύουσας, ή όποία όνομάζεται Χριστιανούπολις. Ο λιμήν οϋτος καίτοι εις τόν μυχόν ένός κολπίσκου επί της βορείας άκτής. Η δεύτερα πόλις της νήσου ή Φρειδ ρικούπολις, την όποιαν είχαν πυρπολήσθ οι μαύροι, μίαν φοράν που επνευστά ησαν, είνε κτισμένη επί της δυτικής άκτής.

Εις την δεύτεραν ταύτην πόλιν είχε γεννηθί ο Άξελ Βίλμπορν, ο δεύτερος του διαγωνισμοϋ. Την έποχην αυτην δεν είχε πλέον εκεί καίνα συγγενή. Πρό δώδεκα ήδη έτώ, ή οικογένειά του, άφού έπώλησε τα κτήματά της, είχαν άνωχώρηθ διά να κατοικήσθ εις την Κεπεγγλάνην.

Δι' αυτό, άν και κανείς δεν ύπήρχε διχ να φλογήνη τούς έπιβάτας του «Γοργού», εν τούτοις οι πάλαιοι φίλοι της οικογενείας Βίλμπορν έκαμν εις αυτό τούς λαμπράν ύποδοχήν. Οι νεαροί θα λασσοπόροι μας έπέρασεν το περισσότερον μέρος του κειροϋ των εις την ξηράν, και το βράδυ μόνον έπίστρεφαν διά να κοιμηθούν εις το πλοϊόν.

Δι' τρεζαν όλην σκεδον την νήσον έφ' άκάζης. Η νήσος είνε εύφορωτάτη τα δύο τρίτα των γαιών της παράγον ζάχαριν, άλλα και ή καλλιέργεια του βάμβακος είνε εκεί λίαν άνεπτυγμένη. Αί περιγηγηταί μας έπερνούσαν από τούς ώραιοϋς δρόμους της νήσου, όπου έρριπταν την σκίαν των μεγάλη φρινικόδιονδρα Τα έδικοϋς, κατηγορικώς κλίον προς βορράν, άνυψοϋται βιβηθηδόν, και σχηματίζει προς τας βορειοδυτικά το βουνόν του Άετοϋ, το όποιον έχει την κορυφήν του εις ύψος 400 μέτρων...

Η Δανία διοικητής, όστις έδρεύει ενάλλαξ, έξ μήνας ει: τόν Άγιον Θωμά, και άλλους έξ εις τόν Άγιον Σταυρόν, όταν κατέλευσεν εκεί ο «Γοργός», άπουσίαζεν εις τόν Άγιον Ιωάννην, όπου ύπήρχε φάρις έξι:γέροντες των μαύρων. Δεν ήδυσθή λοιπόν να ύποδεχθί εις το διοικητήριον τούς νεαρούς Άντιλιανούς. Είχεν όμως διατάξη να δοθί εις αυτούς πάσα εύκολία διχ την έλδοση των εις την νήσον, και αι διατχαί του είχαν έτελεσθί προθύμως και κατά γράμμα.

Διά τοϋτο, πριν αναχωρήσουν, μία έπιστολή, την όποιαν έαλληλογράφησεν ο κ. Οράτιος Πάττερωσν με το ώραιοτερον γράψιμό του και την όποιαν προσυέγραψαν οι έννέχ άριστοί, διεβίβασε προς την Αυτού Έξοχότητα τας θερμοτάτας έπράσεις της εύγνωμοσύνης των.

(Έπεται συνέχεια).

N. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
τυχών υπό το ψευδώνυμον
Ηλίου του Δουράθεως
Άθροϋ Βραβείου
(Τόσ Διαπλάσιν του 1903, σελ. 294)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 86ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1904

1. — Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον διακαυόνται να λάβουν μέρος έλοι οι συνδρομηταί και αι συνδρομητριαί, καθώς και τα άδελφια των όσα έχουν ψευδώνυμον, άλλ' έκαστος χωριστά, δηλαδή διά χωριστής ιδιότης του συλλογής.

2. — Έκαστος τών διαγωνιζομένων όφείλει να στείλη από μίαν συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων, πρωτοτύπων, ιδιων του, άδημοσιευτων, αι όποιαί δεν πρέπει να είνε ούτε όλιγώτεροι τών 10, ούτε περισσότεροι τών 15.

3. — Κάτωθεν τής τελευταίας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά την λέξιν Τέλος, ο διαγωνιζόμενος όφείλει να γράψη την έξη: «Διαβεβαίωτιν», και να ύπογράψη αυτην με το αληθές του όνομα.

«Επί λόγω τιμής διαβεβαίω την Διάπλασι, ότι όλας τας άνωτέρω Πνευματικές Άσκήσεις συνέθεσας μέγας μου, ουδεμίαν δ' έξ αυτών άντέγραψα άλλαχθην, εκ χειρογράφου ή έξ έντύπου, ούτε ήκ υτα (έκτος τών Δημωδών και Αρχίων Αινιγμάτων), λεγομένην παρ' άλλου.»

4. — Όταν ή Διάπλασις σχηματίσθ βάσιμον ύπόνοιαν ότι μία συλλογή, (και

αν άκόμη ο άποστολεύς αυτης βιβλιοστί επί λόγω τιμής το ένκνίον.) είνε άντίγραφον ξένης έργασίας, άνεικότου, είτε ύπεξαιρεθείσης, είτε έκουσίως παραχωρηθείσης δικαιούται να την άποκλείσθ εκ του Διαγωνισμοϋ, και άν θέλη, ναναφέρη εις τ' Αποτελέσματα τα όνόματα των δ.α. τοιοϋτον λόγον άποκλειθέντων.

5. — Έφ' όσον θ' δημοσιεύωνται από 1ης Ιουλίου 1904. — αι έγκριμένα Πνευματικά Άσκήσεις, δικαιούται και παρακαλείται μάλιστα έκαστος συνδρομητής, να καταγγέλλη όσος εξ αυτών ήθελε τυχόν ανακλήσθ, ως προερχομένας εξ αντιγραφής δημοσιευμένων. Η καταγγελία πρέπει να είνε ώρισμένη και αποδειγμένη, να σημειούται δηλαδή ο τίτλος της έφημερίδος ή του περιοδικού, έξ ου ή αντιγραφή, τό έτος, ο τόμος, ή σελίς και ο άρθμός υπό τόν όποιον είχε δημοσιευθί ή καταγγελλομένη Άσκήσις. Παράδειγματος χάριν: «Καταγγέλλω την εν τή Δίαπλάσει έ. έ. δημοσιευθίσαν Πνευματικήν Άσκήσιν υπ' αριθ. 55.» του δ' έν, ως αντιγραμμένην εκ της Δίαπλάσεως, έτος 1890. τόμος 18, σελίς 32, Άσκήσις 17. (Υπογραφή.) Έκάστη καταγγελία πρέπει να είνε γραμμένη εις χωριστόν τεμάχιον χάρτου. — Αί καταγγέλιαι, έξέλιγγόμεναι και άποδεικνυόμεναι αληθείς, θ' έγγράφονται εις επί τούτου βιβλίον, και κατά την άπονομήν των Βραβείων του Διαγωνισμοϋ, όχι μόνον δεν θ' λαμβάνωνται υπ' έψη αι κλοπιμαίαι Άσκήσεις, εκάστης συλλογής, άλλα και θ' αφαιρηταί ίσος αριθμός εκ τών μη καταγγελομένων.

6. — Η συλλογή πρέπει να είνε όση το δυνατόν πλήρης: να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο Άσκήσεις εξ έκαστου είδους και καθ' ήν τάξιν δημοσιεύονται συνήθως εις την Διάπλασιν. Ούτως: ο διαγωνιζόμενος έχει μεγαλύτερον πιθανότητα έπιτυχίας πρσ άν ήρκειτο εις όλίγα μόνον είδη Άσκήσεων.

7. — ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις το περιθώριον του τετραδίου, πρέπει να είνε γραμμένη ή λύσις της Άσκήσεως άνευ λύσεως άποκλιόνται.

8. — Όταν εκ τών διαγωνιζομένων ληρμονήσουν ή παραλείψουν σκοπίμως να σημειώσουν την ηλικίαν των, θ' καταταχθούν εις την Άνωτέρην Τάξιν, ο ίαν δ' ή ποίε ή ηλικίαν και άν έχουν. Η δέ παράλειψις του ψευδώνυμου θ' σημαίνει, ότι έπιθυμούν να διαγωνισθόν με το όνομα των.

9. — Αί Άσκήσεις πρέπει να είνε πολύ καθορογραμμέναί και εύανάγνωστοι, εις μέγεθος ά τ σ ρ ά δ ι α, (χωρίς δηλαδή να τσαλισθί το φύλλον του συνήθους χάρτου της γραφής.) Χειρό-

γραφα άκτάστατα, μουτζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εις το καλάθι.

10. — Αί συλλογίαι, έπιγραφόμεναι «Πνευματικίαι Άσκήσεις: διχ τόν 86ον Διαγωνισμόν», εις δευτά μέχρι τ' έλλο ο υ ς Ι ο υ ν ί ο υ. — [Εμπροείτε να τας στείλετε ως χειρόγραφα, υπό τινίαν, επί συστάσει, πληρόντοες μόνον 25 λεπτά ταχυδρομικά.]

11. — Κατά το διάστημα της Β' Έξαμησίας του 1904, θ' δημοσιεύωνται εις την «Διάπλασιν» Άσκήσεις, και έλευθεραί έλλογη, εκ των έγκριθητομένων τού παρόντος Διαγωνισμοϋ αποκλειστικώς. Περί τας τέλη του έτους: θ' δημοσιεύων τ' αποτελέσματα και θ' προκηρυχθί ο νέος Διαγωνισμός διά την Α' Έξαμησίαν του 1905. Έν τώ μεταξύ, οϋδεις δύναται να στείλη Άσκήσεις προς δημοσίευσιν.

Οι λοιποί όροι είνε οι αυτοί με τος όρους πάντων των Μεγάλων Διαγωνισμών, τούς όποιους βλέπει εις τ' Ε' Κεφάλαιον του Όδηγοϋ περί Βραβείων, (φύλλ. 10, σελ. 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μητέρα διδει όλιγο τυρί φρέσκο και ζεστό εις την μικράν Άσασίαν. Και ή Άσασία, μόλις το έδοκίμασεν, έκπηκτος φωνάζει: — Πώ, πώ! Το τυρί, μαμά, είνε ζεστό, σαν να σηκώθηκε τώρα από τόν ύπνο!

Εστία ήντα της Δεχόμουσ Φουζίας

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΑ και ο πρώτος: πρώτος: συνδρομητής του 1905 Ένεγράφη από τώρα! Είνε ο έν Βόλω Κ. Δημητριάδης, έσπαθώμα του Έργατισμοϋ Μύρμηκος (ό όποιο, θ' έντείνη τας προσπάθειάς του διά να έγγιγίη κολλούς) Λοιπόν, καλή αρχή! Πρώτη πρώτη έλήθη ή φωτογραφία σου, Παταχού Πατάν, διά το σύμπλεγμα των βραβείων αυτών δ' Διαγωνισμών Έσπαθώματος. Ευχαριστώ διά την προθυμίαν και εύχουμαι να σε μνησούν όλοι οι άλλοι, διά να εύρεθί εις την εύχάριστον θέσιν να δημοσιεύσω πάλιες το σύμπλεγμα των βραβευμένων.

Μ' άφού ένεγράψης μετά την κλήρωσιν, Στέλιε Κωσταλία, πώς να σου στείλω αριθμόν Άρχείου; Τώρα πλέον εις τού προσεχούς έτους: το Άρχείον θ' συμπεθέξη, άν φροντίσθ εν κειφ διά την ανέκωσιν της συνδρομής.

Βεβαίως, Καλλικρατίδα Γ. Λάσκαρι, θ' αναγνώσθ την μεταφράσιν σου και θ' της δώσω εις τόν Διαγωνισμόν την θέσιν που άξίζει. Όσον διά το Άρχείον, όχι άμα λάθθ κανείς το Α' Βραβείον οίσοδησπε Διαγωνισμοϋ, ώστε να δημοσιευθί ή είκων του, Άθρόν δεν λαμβάνει και είνε περιττόν να λογαριάζθ πλέον τα μικρότερα Βραβεία του και τούς Έπαινοϋς.

Τα φύλλα όλων των συνδρομητών έκάστης πόσεως του Έσπαθώματος, Χαριτωμένο Άγγελοϋδι, μετ' αυστηράν έξέλεγγιν μήπως λείπη κανέν, κλεισόνται εις ένα φάκελλον, έπιγραφόμενον προς τόν διευθυνόντα το ταχυδρομείον.

Έκ τούτου έννοείται, ότι άν λαμβάνης το φύλλον άργότερα από άλλους της πόλεως σας συνδρομητάς, δεν πταίει ή ύψηλιότη του Γραφείου μου άλλα το ταχυδρομείον σας, εις το όποιον πρέπει ναπευθίης τα παράπονά σου.

Ότε είχε έλθει ο κ. Φαίδων, Ένδοξον Μεσολόγγιον [Ε], να έπη ότι οι έπιμελείς φοβούνται περισσότερο από τούς άμείλις τας έξετάσεις. Έν τούτοις έγω σου δίδω την εύχην μου. Στείλε μου να ιδώ την μετάφρασιν σου. Άλλά «son de fée» δεν μεταφράζεται: όδηγία νεράιδας» είνε εκείνο που λέγομεν άπλούστατα «παραύθι».

Πολλοί φίλοι μου το είδαν εις τας έφημερίδας κ' έχρησαν πουύ: Η «Νέα Σκηνή» θα πείη αυτών τών μήνα νέον δράμα του κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος), το όποιον έπιγράφεται: Το Μυστικό της κοντέσσας Βαλέριαννας. Θυμάσθ: εί σας είπα πέρσοι διά τόν Τρίτον; θ' είνε ήντο δράμα διά τήν ηλικίαν σας: και δεν έπρεπε να ύπάγετε. Το έφετεινόν όμως είνε δι' όλας τας ηλικίας. Μικροί και μεγάλοι θ' διασκεδάσουν έπίσης. Δεν έχει τίποτε το άσηγορευμένον. Όσοι οι έν Άθήναι συνδρομηταί και συνδρομητριαί, που αγαπούν τόν τόν έργα του κ. Φαίδωνος, όταν θ' δοθί το Μυστικό, έμποροϋν έλαίρετα να ύπάγουν εις την «Νέα Σκηνή».

Αυτό μου έλεγε Ίσα-Ίσα και το Άσμα Νηρηίδος, το όποιον ήλθε προχθές εις τα γραφείον μου με το Κυκλόμιον της Ζακίνθου και την μικράν του άδελφήν. — τι χαριτωμένη έπίσκεψις! — Μετ' όλίγας ήμέρας θ' αναχωρήσουν εις Ζάκυνθον: εύχουμαι όμως να δοθί το έργον του κ. Ξενοπούλου πρσ της αναχωρήσεώς των, διά να προθώσουν να το ιδούν.

Άμαζών της Βουλώνης [ΕΕ] διά την ώραιωτάτην έπιστολήν. Άργήσεις να μου γράψης, άργησα να σου άπαντήσω, — έμεθα Ίσα-Ίσα. Μυρολόγις Χαραυγή [ΕΕ] διά τας έντυπώσεις εκ της έν Βόλω διαμονής σου. Τι φάρα που έκπαράσσει! Πραγματικώς, ή ιδιική σου λύπη θ' ήτο μεγαλητέρα, διότι «είκναι έμελλον να χαρισθόν από μίαν, ένφ συ από τότας αγαπητής φίλας.»

Άνθούσα Νεότης [Ε], χαιρω διότι το Σήμα σου ήρσε τόσο πολύ. Θά ήτο ώραιώτατον το θέαμα της γυμναστικής του Πλορ'εναγιστοϋ σας, άφού μάλιστα κάθε τάξις είχε και ιδιαίτερον στολήν.

Μερικοί τών έν Σύρω συνδρομητών μου, έδρσαν Σύλλογον υπό το όνομα «Βεπερος», σκοπώ έχοντα αυτην διδόντι της φιλάτης Διαπλάσεως. Πρόεδρος ο Ταρλαμπούμας Γραμματεϋς και ταμία ή Συριανή Σανθούλα, άντιπρόεδρος ή Βασίλις τών Άνθών κ.τ.λ. Τούς ευχαριστώ όσους και είμαι βεβαία ότι ο Σύλλογός των θ' έργασθί λαμπρά, διότι είνε ο πρώτος ο όποιος ήρπειται εις τήν Σύρον, πόλι μεγάλην και πλουσίαν, όπου όμως όλίγους σχετικώς έχω συνδρομητάς. Λοιπόν έργασία!

Πολύ γρήγορα, Πάλλας [Ε] θ' γράψης και συ σαν την Ναυσικά, διότι βλέπω ότι έχεις κλίσιν. Ναί, εις την Άγίαν έχω αρκετάς συνδρομητριας και έμπορείς να κάμη γνωριμίαις. Σου έπείρασεν ή αφινidia άδελφείας; Άετδ της Έρημου, ο Κόμης Ζιλ-δε-Μιγμόν μου γράφει καταλυπημένος και μ' έρωτά διαιτ' έκαυσε να του γράψθ. Δεν γράφω τί να του άπαντήσω και λάβε την καλωσύνην να με πληροφορήσθ, — ή μάλλον να του γράψθ ο ίδιος.

Και άλλος μου κατήγγειλε αυτην την Άσκήσιν, Μέλλων Διπλωμάτα [Ε] ως αντιγραμμένην. Σημείωσε δέ ότι αι μεταβολαί που είδες είνε του Άνανία, ο όποιος πάντοτε έπιδιορθώνει όλίγο τας Άσκήσεις: ως ε αντιγραφή κατά λέξιν. Να είνε φοβερόν! Και να δίδουν έγγράφους τόν λόγον της τιμής των! Πραγματικώς οϋκ είδασι τί ποιοσθ!

Οι έν Βόλω φίλοι μου δύνανται να καυχώνται

δτι έγιναν ύποδειγμα. Καθώς μου γράφει σήμερα ο Κυρίαρχος της Θαλάσσης, οι έν Πύλοι φίλοι μου σκοπεύου να χαλάσουν τον κόσμο και δέν θα ήσυχάσουν...

Όσοι μου έστείλατε προτάσεις περί ανταλλαγής Μικρών Μυσικών μέχρι της 28ης Μαΐου και δέν τας βλέπετε σήμερα, μνή ανησυχήσατε. Θά δημοσιευθούν εις τδ προσεχές, διότι σήμερα δημοσιεύονται αι καθυστερητάσαι της περιλήθουτης εβδομάδος.

Έγκρίνουσα τδ ψευδώνυμά των, δεχομαι μετά χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Μέλλοιτα Έβελιν (Η.Κ.Β.) Φωστήρα της Ηπείρου (Ν.Ζ.Ζ. ιδού τδ πρώτον) Μίλιωνα τδν Κροτωνιάτην (Ι.Κ.Κ.) και Κέ.ϊκ. Ούρα (Θ.Π.)

Άλλαγή ψευδώνυμου: Έαρινή Νεφέλη (αυτό μου ήρσε περισσότερο [Ε] διά την χαριτωμένην επιστολήν κ' εγώ τρελαίνομαι διά τδ άδην και πόσον θα ήμουν εύτυχής αν σε είχα πλησιέστερα διά να μου στέλλης από τδν ώραιόν σου κήπον.)

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλάξουν: τδ Άκτινοβόλον Άστρον με τδ Ιον, Ιδιότροπον Νεάνιδα Διαβολάκι τδν Πειραϊδός και Άετόν της Έρήμου - τδ Χειμωνιάτικος Ηλιος με τδν Μέλλοιτα Διπλωμάτην, Δίχρωμον Φούκιον, Λάτριδα τδν Δραίον, Πέταλον Ρόδου και Φιλιμύσον Νεάνιδα - τδ Κόκκινον Κρίνον με τδν Νυκτοκόρακα, Άκακίαν, Πριγκίπισσα της Έπιταλόφου και Χαράν τδν Γονέων - τδ Μικρός Άδθηρίτης με τδν Δωριδα Παρθένον, Ηλιακήν Άκτίνα, Βασίλισσαν τδν Κυάτων και Λουλοδι της Καρδιάς - τδ Ιππότης τδν Πηλίον με τδν Άπελιον Ναύτην, Άδραν τδν Πηλιον, Αόρδον Κίτσορεν, Ιδιότροπον Νευρίδα, και Δωριδα Παρθένον - τδ Άπαστραπτον Μανδύας με τδν Ζαππίδα, Πιθηκάνθρωπον και Άκτινοβόλον Άστρον - τδ Χαρά τδν Γονέων με τδν Τριπτόλεμον, Ναύαρχον Μακάροφ, Νιοήν τδν Άγγέλιον, Χακόν Κρίνον και Μαντιάρη της Χίου - τδ Σθενελαΐδας με τδν Άστέρα τδν Βέγα, Μαριαν Άντοναρέττα, Μόνωσιν, Άετόν της Έρήμου και Άγγελο της Αγάπης - τδ Μικρός Βολιώτης με τδν Ηλιακήν Άκτίνα, Νύμφην τδν Σηκουάνα και Λουλοδι της Καρδιάς - τδ Έρθηος τδν Αντικυθώρον με τδν Ναυτοπόλεον τδν Μεσολογγίον, Άκακίαν, Ένδοξον Μεσολόγγιον, Ζαππίδα και Μέγαν Ναπολέοντα - τδ Μερσιτσός με τδν Κένταυρον, Άκακίαν, Βαρναλγούσαν Ορφανήν, Ναυσιάρη και Έλικωνιάδα Παρθένον - τδ Μενελλί με τδν Αρμονίαν τδν Κόσμον - τδ Έργατικός Νύμφης μήτην Άγεμόνην τδν Βουροδ - τδ Βαρυσμάραδος Ζεύς με τδ Ένδοξον Μεσολόγγιον, Άετόν της Έρήμου, Οπτασίαν Παραδείσου, Πεπρωμένον και Μόνωσιν - τδ Ταπεινό Γίασεμ με τδν Ζαππίδα, Πεπρωμένον, Βυλλέττα τδν Χελμούδ, Κόρην τδν Μορδ και Κένταυρον - τδ Άφροδίτη τδν Αύκαρχος με τδν Ζαππίδα, Πικραμένην Καρδεόλαν και Δωριδα Παρθένον - τδ Έρυσθον Προσωπίον με τδν Προμηθέα Δεσφώτην - τδ Νεφελώδες Ψυχή με τδν Ονειροπόλον Ψυχήν και Δούκιαν τδν Σαλόρων - τδ Άστια της Άθηνάς με τδν Άετόν της Έρήμου και Μυροβόλον Χαραγγήν - τδ Βίρητη ή Άθηναία με τδ Πεδόν της Μπακραιός, Άταθώρον Ρόδου και Ιππότην τδν Μεσαίωρος.

Είς όσας επιστολάς έλαθα μετά την 28 Μαΐου θά καντήσω εις τδ προσεχές.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Φίλην τδν Καλδν Μικρόν Βολιώτην (έχει καλώς μετά τας εξετάσεις) Βάσκον δέ Γάμιαν, Πελιαν (δ περί ού έρωτός εις συνδρομητής πλησιάζει ή αναπαυσίς, έ; Μελαγχολικόν Έρμηίτην ([Ε] διχ την περιγραφήν της έκδρομής: τδ όνομα τδν Μ. Α. δίν έγω τδ δικαίωμα να σου τ φανερώσω) Βρύχωνα (τδ έστειλα εκ νέου και, θ; κίω και διαγωνισμιών καλλιγραφίας) Θεσσαλομάγγην (έστειλα και τδν 22ον τόμον, δ όποιος έπίκω ότι θά σου άρσει έπίτης) Κυρίαν με τας Καμελίαις ([Ε] μά εις, βλέπει, και ή τεμπελά! ά δέν ήτο αυτή, δέν θά είχα συγχύσει επιστολάς τόσον ώραιάς όσον της Ναυσιάρης: διότι και σύ γράφεις έπίτης ώραιά: διχ τδ Βύτημα είδες τι έγραφα εις τδ προηγούμενον) Προήν τδν Άργέλιον (χαίρον πού είσαι καλλιτέα και εύχομαι πλήρη άνάρρωσιν: ά εις τδν ώρα που θά πές στδ σουνά, θά γίνης... περδίκι!) Αήτητρον Πήλιον (δέν άμειβάλλω, θει θά φανής άήτητρον και εις τας εξετάσεις) Πύργον της Πέτρος (εύχαριστώ θερμάς διχ τδ έσπάλωμα) Ζδ-Ζδ ([Ε] διχ τδ ώραία πού γράφεις: άλλ' εις έκαστον τετράδιον πρέπει να έτωκλείης: δεκάλεπτον γραμμάτιον) Ο΄Οδηγό, τδ λέγεις κάραιότατην επιστολήν της (έστειλα) Κακίαν, Δευκόν Φασόλον (έστειλα) Ονειρον Θερνής Νυκτός (βεκαί!) Σωσδ Γ. Κρέμον (έστειλα) Νοήτην Ρουμαίαν ([Ε] διχ την ώραιάν επιστολήν: τδ Μυροδύμα περιέπεσαν εις άχρηστειν ως περιττά) Ταπεινό Γίασεμ ([Ε] ώραία ή περί Βελεστινίου επιστολή σου) Φρουριον της Μονεμβασίας (εις ένα μόνον άρειλες, ώστε ή άγγελία ής περιττή) Μενελλί ([Ε] πολύ μου ήρσεν ή ιστορία της γούας) Έλληνη Σκενδεράνη (έστειλα και τί ώραίον δελτήριον!) Διονυσίδα Πηγήν (ή περί ής έρωτός εις συνδρομητρια: δ Φ.Κ. δέν εις άπ' εκίς) Σ.Σάχου (εύχαριστώ πολύ: να πάρη: και ψευδώνυμον και να μου γράφης τακτικά) Χειμωνιάτικον Ηλιον (χαμπή ή ιδέα και περιμένο εύγνωμιώνος να πραγματοποιηθή) Άπόγρον τδν Νέστορος ([Ε] μά υπάρχουν και άγόρια, τδ όποία γράφουν έπίσης καλά: τδ βλέπεις και από τδ Έύρημα... θά σου στείλω και πάλιν τδ βιβλίον, τδ όποιον φαίνεται, παρέπεσαν) Έψιπέτην Άετόν ([Ε] διχ την ώραίαν επιστολήν: έστειλα) Έγινε καλά ή άδελφή σου;) Ναυτοπούλα τδν Μεσολογγίον ([Ε] και πού ξεύρω εγώ πού εις ή... Σπιτούπολις; όχι, αυτό που λέγεις, εις προνόμιον μόνον των τακτικων συνδρομητών) Αεροναύτην (καλώς ήλθε: άλλ' ή ταξειδιωτική στολή δέν έπρεπε να σ' έμποδίση) Μαραμίον Κρίνον κλ. κλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκατδ μέχρι της 13 Ιουλίου. Ο γάργος τδν λώσιων, εις τδ όπου δειν να γράφωσι τας λύσεις των αι διαγωνισόμενοι, πάλαιται εν τδ ημερηίω μας εις φακίλλος, ών έκαστος περιέχει 80 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

- 252. Δεξίγριφος. Είμαι πουλί της έρημιάς. Λοιπόν, αν στηγωνή μου, Που αντιλαλούσε πένθημα. Αι κόχες της έρημου, Κάτι προσήθη: πού άπαιτεί Τδ Κράτος, -για φιντάσου, Θάρχισω να τρανάζωμαι. Όσων χορή έμπροστά σου.
253. Μεταγραμματισμός. Στων βασιλέων τδ σερχ. Τδ όνομά μου γράφ'το... Αν ένα γράμμα μου άλλαχθ, Λαμποκοπώ κι' αστράφω.

- 254. Αένυγμα. Άφ'ότου είδε π λεμο, περάσαν τόσοι χρόνοι... Πόλιν δέν είπα; Άλλά πώς; τί άκούω;... Ήμερόνεις;
255. Διπλοϋς Άναγραμματισμός. Ένφ'μ' έδέλεπτε ήτυχο,μ' έσπρώξατε,ώ λυται, Έγ' όμως δέν άγριεφα, καθώς παρατηρείτε... Άλλ' επειδή μ' έσπρώξατε και δεύτερη,θυμόνω Κι' ένκν ξερότοπο εύθδς κι' εγώ σάς φανερώνω.
256. Πυραμίδς. Έν.ς θεός πανάρχαιος εις τούς σταυρούς πή.
257. Συλλαβικόν Τρίγωνον. 1. - Αίμνη της Ελλάδος. 2. - Μέτρον. 3. - Άρχαία βασιλοπάις.
258. Μακρίκον γράμμα μετά διπλής άκροστιχίδος εξ άντιθέτων. Τη ανταλλαγή έδος γράμματος έκάστης των κάτωθι λέξεων, δι' έδος άλλου πάντοτε τού αυτού, σχηματίσον άλλας τόσας λέξεις, ών άντιθέτα διχ μέν των άρχικων νάποταλούν τδ όνομα άκρωτηρίου, διχ δέ των δευτέρων γραμμάτων έντομον.
259. Διπλή Άκροστιχίς εξ άναγραμματισμοϋ. Αι ζητούμεναι λέξεις ν' άναγραμματισθών ώστε νάποτελέσουν άλλας τόσας, σχηματιζούσας διχ μέν των άρχικων των ρυνηντέλιον τοιούτων:
1, Είς των Τετάνων, 2, Έπίρρημα συγκριτικού βιβλιού, 3, Δένδρον, 4, Τίτλος εύγενείας, 5, υρονικόν διάστημα, 6, Πρόσωπον της Παλαιάς Διαθήκης, 7, Υποδιαίρεσις κράτους.
260. Αογοπαίγνιον. Τι κοινόν μεταξύ στρατού και θερμομέτρου;
261. Γρίφος παραστατικός. Έπίρρημα ποσοτικόν, βαθμού συγκριτικού. - Άρνητικόν. - Πρόθεσις: δισύλλαβος. - Άδρον κατά πληθυντικόν.
[Πάσαι αι άνωτίω Ασκήσεις έλήφθησαν εκ της βραβευθείσης συλλογής του ΑΙΘΕΡΟΣ.]
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Η λέξις λεπτα 10, διχ δέ τδς συνδρομητής μας λεπτά 5 μόνον. Έλάττωσις όρος 10 λέξεις, δηλαδή και αι διγατώματ των 10 πληρώνονται ως να ήσαν 10 λέξεις.]
Πάυον προσω.νως ανταλλαγήν Μ Μυσικων. - Προή τδν Άγγέλιον. (Δ,76)
Συγχάσω τδ μέλη της Ένώσεως διχ τδ βραβεϊόν μας. Ηίλαξα ψευδώνυμον. - Όλυμπος. (Δ, 77)
Πάυον την ανταλλαγήν δελταρίων και εύχαριστώ τούς φίλους. - Démétrius J. Zoides, Salonique. (Δ,78)
Πάυον την ανταλλαγήν δελταρίων. Ευχαριστώ τούς μετ' έμου ανταλλάξαντας. - Ι. Μαργιάννης. Ηράκλειον (Κρήτης) (Δ,79)
Ο Μακρολαμψος εύχεται εις τούς φίλους της Διοπλάσεως συμμαθητάς του, καλώς εξετάσεις. (Δ 80)
Ανταλλάσω δελτάρια και Μ Μυσικά με όνομα και ψευδώνυμον. - Χατζημπαλάκης, Στοά Άρσακίου, Άθήναι (Δ,81)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ. Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου της Παιδείας ως τδ κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμων ύπηρεσίαν και υπό τού Οίκουμενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικου δραχ 7. - Έξωτερικου φρ. χρ. 8. Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και εις προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15. - Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ 0.45 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Άθήναις Όδδς Ευριπίδου, άριθ 38, παρά τδ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. - Τόμ. 11ος Έν Άθήναις, 12 Ιουνίου 1904 Έτος 26ος - Άριθ. 25

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΑΣΤΟΥΝ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Την 1 Αύγουστου ο «Γοργός» εξέπλευσεν από τον λιμένα της Χριστιανουπόλεως. Μόλις εξέηλθεν από τα στενά με ελαφρόν άνεμον και πλέων τήν έγγυτάτην (στην μπουρίνα) έστρεψε την πλώραν προς ανατολάς, διευθυνημένος προς τόν Άγιον Μαρτίνον.

Ο άνεμος ήτο έναντίος και ή θάλασσα ταραχώδης. Φυσικά ο κ. Πάττερσον ήσθάθη κάποιαν κκοκλιαθυσίαν, αλλά, με τδ κουκουτσι του κερασιϋ που έβαλε στο στόμα, δέν υπέφερε και τόσο πολύ.

Όπωςδήποτε έπέρασαν δύο ήμέρας με τίς βόλτες, και μόλις, άργά τδ βράδυ, την 3 Αύγουστου, ο «Γοργός» ένεσανίσθη πρό της νήσου τού Άγίου Μαρτίνου, ήτις ως γνωστόν άνήκει εξ ήμισείας εις την Όλλανδίαν και την Γαλλίαν.

Ένφ' άκόμη εύρίσκοντο εις άπόστασιν τεσσάρων ή πέντε μιλίων από τδ άγκυροβόλιον, οι νεαροί άριστεις ήδυνήθησαν να διακρίνουν καλά τδ ύψηλότερον βουνόν της νήσου, τού όποιου ή κορυφή εύρίσκειται εις ύψος 585 μέτρων. Όταν την είδαν, αι τελευταίαι άκτινες τού ήλιου την έχρυσοναν άκόμη.

Διευκτέρευσαν άνοικτά, και την έπίοσαν ένας πλοηγός ήλθεν εις τδ τριστίον και τδ ώδήγησε διχ μέσου των στενωδν εις τδν λιμένα τού Φιλσοβούργου.

Η πόλις αυτή κατέχει τδ στενόν άλίπεδον, τδ όποιον χωρρίζει ένα ήμικυκλικόν έρμον από μίαν άλυκην άρκετά μεγάλην και προσοδοφόρον. Άλλως τε τδ άλατιφόρον τέλματς εις ο κυριώτερος πλοϋτός της νήσου άρκει να μάθετε ότι ή έτησία παραγωγή των συμποσούται εις 3,600,000 έκατόλιτρα άλατος.

Ο Άλβέρτος Λούβεν δέν είχε κανένα συγγενή εις τδν Άγιον Μαρτίνον. Όλα τδ μέλη της οικογενείας τού έμειναν από πολλού εις Ροττερδάμη της Όλλανδίας. Και αυτός ο ίδιος είχε φύγη τίσον μικρός από τδ Φιλσοβούργον δια να έλθη εις την Ευρώπην, ώστε δέν είχε καμμίαν άνάμνησιν της νήσου. Πράγματι, από όλους τούς άριστεις μας, μόνος ο Ουμβέρτος Πέρκινς είχε άκόμη τούς γονείς του εις την άγγλικήν άποικίαν της Άντιγόας. Ητο λοιπόν διχ τδν Άλβέρτον Λούβεν μοναδική ή εύ-

καίρια να πατήτη, διχ τελευταίαν βεβαίως φοράν, τδ πόδι του εις τδν τόπον όπου είχε γεννηθθ.

Και φρυγάζεσθε την συγκίνησιν του. Ο «Γοργός» έμεινεν εις τδν λιμένα έκείνον ειςσιντέσσαρας μόνον ώρας. Εκεί, ούτε ο Χάρρης Μάρκελ, ούτε κανείς από τούς ιδικούς του διέτρεχαν τδν κίνδυνον μήπως άναγνωρισθών. Ο κίνδυνος αυτός ήτο μεγαλείτερος εις τας άγγλικάς Άντίλλας, την Άγίαν Λουκίαν, την Άντιγόαν, την Δομινίκαν, έπου έπρόκειτο να μεταβούν, και ιδίως εις την Βαρβάδος, όπου έμεινεν ή κυρία Κητλεν Σιϋμούρ, όπου βεβαίως θα παρετίετο ή διαμονή των άριστέων της Άντιλιανής Σχολής.

Ο κ. Πάττερσον και οι νεαροί σύντροφοί του περιωρίσθησαν να κάμουν ένα περίπατον εις την μακράν έδδν την όποιαν άποτελεί ή πόλις τού Φιλσοβούργου, καθώς εις κτισμένη επί τού στενού άλιπέδου της δυτικής πλευράς τού λιμένος.

Έτελείωσεν ή έπίσκεψις τού Άλβέρτου Λούβεν, και ο «Γοργός» δέν είχε πλέον να κόμη άλλο παρά να σηκωθίστα πανιά. Άλλά, έν τή ιδιότητι των ως Γάλλοι, ο Λουδοβίκος Κλωδιών και ο Τωνής Ρενώ είχαν μεγάλην έπιθυμίαν να δείξουν την παρουσίαν των εις τδ γαλλικόν μέρος της νήσου, τδ έπίστον κείται προς βεργάν και κατέχει τδ δύο τρίτα

Έπερνούσαν τδ άπογευματς εις τούς κήπους. (Σελ. 190, στήλ. α')